

Bizi Süreyya'ya Yaklaştırmadılar **Ayşe Nur MENEKŞE**

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: ???????

Sayfa Tasarımı: Kevser Gürkan

Kapak Tasarımı: ???????????

Hayat Yayınları: ???????

Başarı Dizisi: ???????

1. Baskı: İstanbul / ???????

ISBN: ?????????????????????????????????????

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 75092

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

Ayşe Nur MENEKŞE

Aceleyle söylenmiş cümlelerle değil birikmiş, hatırası olan ve yerini bulmuş kelimelerin içinden konuşur. Onun dünyasında yazmak, anlatmak için değil; anlamı korumak için seçilmiş bir yoldur. Hayal dünyasına kendi gerçekleriyle hicret eder. Sözün hafiflediği, anlamın hızla tüketildiği bir çağda; yazmak, Ayşe Nur Menekşe için bir tercih değil, bir sorumluluktur. Şiir, hikaye, deneme, biyografi ve düşünce metinleri insanı anlamın eşliğinde tutmak için vardır. Çünkü söz, emanettir.

Düşünmeye, hatırlamaya ve yüzleşmeye çağırın yazıları yarın-lara açılan bir kapıdır. Şiirleriyle kendisiyle baş başa kaldığı durak-larda soluklanır.

Emanete sahip çıkma ideali sivil toplum çalışmalarına da yön verir. Yazı ile hayat arasına mesafe koymayan bir duruş, sözü yalnızca kâğıtta bırakmaz; sahaya taşır. Gençlerle, kadınlarla, eğitim ve kültür alanında yürütülen çalışmaları, metinlerde savunulan değerlerin hayattaki karşılığıdır. Sivil toplum faaliyetleri sorumluluk bilincinin doğal bir uzantısıdır. Söylenenle yapılan arasındaki mesafe ne kadar kısalsa, söz o kadar sahici hâle gelir onun için.

Kültür ve sanat çalışmaları onun yürüyüşünün estetik dilidir. Geleneksel sanatlara olan ilgisi ile üstlendiği sergi çalışmaları, geleneksel sanatların mirasçısı olan sanatçılar için düzenlediği saygı geceleri geleneğin yalnızca korunacak bir miras değil; bugünü terbiye eden bir ölçü olduğunu hatırlatır. Kelimelerin sustuğu yerde renkler, desenler konuşmaya başlar. Bakanlıklar ve çeşitli kurumlarla yürütülen projeler, kültürel mirasa sahip çıkma kaygısıyla beslenir.

KİTAPLARI

- Gök Nazara Geldi - Timaş Yayınları (1998)
- Yorma Yüreğini Aştan Usanacaksın - Birun Yayınları (2003)
- 63 Yıla Adanmış 63 Mektup - Nesil Yayınları (2008)
- Beyaz İhtilale Doğru - Bilge Kültür Sanat (2023)
- Oynarken Tükenmek: Kumar - Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları (2008)
- O'nun Dediği Olur, Kaza ve Kadere İnaniyorum - Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları (2016)
- Güneşi Gelin Ettim - Hayat Yayınları (2025)

ÖNSÖZ

Dünüm, bugünüm ve yarınlarımın mimarı olan kıymetli annem ve babama hürmet ve sevgiyle.

Yazmak esaretten kurtulmaktır. Biriken hatıralarla dünü unutmayaya kendini adamaktır benim için. Kalemle kelam etmek çoğu zaman kendine pencereler aralamaktır. En sadık olana, en vefalı olana iç döküştür.

Bizi Süreyya'ya Yaklaştırmadılar kitabı sitemlerin, yorgunlukların, vefasızlığın kıyılarındayken nefes aldığım ve tutunduğum hayata dair yazılardan oluşuyor. Herkesin kendini gördüğü aynaları vardır elbet. İçini daraltan anlar. Ben kelimelerin sırlı dünyasında olmaktan hep mutlu oldum. Sirtından hançerini indirmeyenlere inat kelimelerin yarenliği her daim yüceltti beni. Bazen bir duruş, bazen bir bakış, bazen de bir içleniş oldu okuyacağınız denemeler. Her biri kendi yankısını aradı sizin yankınızla buluşmayı umarak. İçimdeki korkuların, suskunlukların, alışkanlıkların zincirini kırma teşebbüsüdür Süreyya'yı arayışım. Geçmişe yaslanırken geleceğe uzanan, kendine yer bulmaya çalışan, ertelediklerime davetiye çıkaran bir çağrı oldu.

Yarım bırakılmış cümlelerin ve suskunlukla örülmüş yılların izini sürerken, görmediğimiz gerçeklerin yankısıdır bu satırlar. Kendimize koyduğumuz mesafeleri aşmanın, iyi niyetle başladığımız yolculuğumuzun Fatiha'sıdır.

Geç kalınan yolculukların, bitmeyen arayışların, kırılan cesaretimin yerini kalbimi tutuşturan cümlelere bıraktım. Ki her sözcük bir tür diriliştir benim için.

Süreyya ulaştığımız yerededir.

Yüreğimizin sevgiyle attığı yerde.

AYŞE NUR MENEKŞE

2025

*"Kalbimizin dünyadan büyük olduğunu
anlat yalnızlara, cesareti kırılanlara, gözü
yaşlı olanlara..."*

GÖNÜL ATLASIMDAKİ NOKTALAR

MEMLEKETİMİN GÖZLERİNDEN BAKIYORUM YARINA

Durma, yak bütün ışıkları...

Yak ki karanlıklar çözülsün. Güneşe selam duranlara anlat önce samimiyeti... Kalbimizin dünyadan büyük olduğunu anlat yalnızlara, cesareti kırılanlara, gözü yaşlı olanlara...

Durma, sıkıca tut ellerini insanlığın...

Tut ki, zayıflar güç alsın senden. Sığınağı sen ol garip ve muhtaçların. Merhamet yüklü yüreğinle sar yaraları. Sar ki, kanamasın bir daha en güzel düşler. Gözyaşıyla ıslanmasın en güzel gülüşler. Senin olduğun yerdedir özgürlük, kalbinin insanlık için attığı yerde...

Durma, seni bekler muhtaçlar...

Birliğe davettir bakışların; dirliğe davettir haykırışların. Seni bekler içleri titreyen çocuklar, seni bekler umudunu aşkına katık yapanlar...

Adalet için, kardeşlik için ve dostluk için bütün yüreklerin bir olup attığı yerdir Türkiye. Birlikte yaşamamanın güce güç kattığına inanılan yerdir; samimiyetin elden bırakılmadığı coğrafyanın adıdır Türkiye. Yarınlarını bulmak isteyenlerin sığınağıdır. Bir bayrağın altında hayata tutunanlar,

yağmalanan mekanlarını seninle gülistana çevirir. Günlerin içinde gül açar ansızın. O gül ki, umudunu kaybeden göz-lere fer olur.

Dünyanın gözü üstümüzde olsa da, göz göze geliriz sevdiklerimizle... Gözümüzün gördüğü ile gönlümüzün seçtikleridir elini tuttuklarımız. Bir yanı ağlarken diğer yanı ile gülümsemeye çalışan yüzlerde ararız kaybettiklerimizi. Çilelerin içinde büyüyen çocuklar için ezber bozarız. Hazır savaştan barışa, sefaletten berekete, darlıktan rahmete yol açmaya... Hüzün coğrafyalarındaki siyah bulutları gönül nefesimizle dağıtmaya dününden razıyız.

Bütün zaferleri avuçlarının arasına al. Korkmayı değil, ayakta durmayı öğret tüm mazlumlara... Mahzun bakışlarıyla gözleri uzaklara dalanlara yeniden güneşin doğacağını anlat. Küllerinden dirilen anka kuşunu anlat en başından.

Bugün bir arada olmanın, nefreti bir kenara atmanın, omuz omuza vermenin günüdür. Mağdura nefes, mazlumma ses olma günüdür. Bugün, zafer müjdesiyle meydanlara koşma günüdür.

Durma!

Yürünecek yolun, anlatılacak hikayelerin varken ve dünyanın gözü senin üstüneyken, göz göze geldiğin sevenlerinin hatırına sakın durma!

YAŞAMANIN ÖLMekten ZOR OLDUĞU YER: GAZZE

Gölgelerin ışığa küstüğü, aynaların duvarlardan düştüğü, başını sokacak ev bulamayanların sokak ortasında ölümlerine kucaklaştığı yerdir Gazze. Çaresizliğin kol gezdiği, umudunu kaybeden annelerin acı feryatlarının göğsümüzü deldiği,

yaşamının ölmekten daha zor olduğu coğrafyanın adıdır.

Her gece bir ömürlük hikâyenin bittiği, özgürlüğün bir türlü gelmediği, amansız yangınların en çok yürekleri yaktığı yerdir Gazze.

Annelerin en güzel çocuklarını özgürlük için ölsün diye doğurduğu yerdir Gazze. Babaların evlatlarını kendi elleriyle toprağın koynuna emanet ettiği yerdir. Zalimlerin bombalarıyla parçalanmış bedenleri toplayan babaların, evlatlarını son defa bağırmasına bastığı yerdir.

Çocukların büyümesine izin verilmeyen yerin adıdır Gazze. Bir çikolata yemesine tahammül edilemeyen sahilde top oynayan veya yaşlıları gibi gülmeyi hak eden çocuklara bomba yağdırılan yerdir.

Toprağın kökünden sökülen çiçekler gibi ezildi köklerimiz. Hayalleri büyütememenin derdiyle yandı bir daha yüreklerimiz. Yaşlı başını taşıyamayan annelere derman olmadı ellerimiz...

Annelerin kucakları boş kaldı; bebeklerin beşikleri darmadağın.

Gazze'de çocuklar neden büyümmez? Neden dünyanın bütün çocukları gibi yaşama hakkını sürdüremez? Çocukların güzel yüzüne değen mermilerin hesabını neden kimse sormaz? Gazze'nin çocuklarının üstüne gökten neden sadece yağmur yağmaz da ateş yağar, mermi yağar, bomba yağar? Demir maskesini takmış olanlar, en masum haliyle delip geçerler çocukların yarınlarını.

Gazze'de çocuklar neden uzun hayaller kuramaz? Neden dünyanın diğer çocukları dondurma yerken, Gazze'nin çocukları ateş gibi kurşun yemek zorunda? Neden onların cansız bedenleri derin bir dondurucuda bekler? Çünkü ölüm, Gazze'nin çocuklarına aniden gelir. Anneler

daha çocuklarının yokluğuna alışmadan ölümün kucağına düşüverir.

Gazze’de çocuklar neden okula gidemez? Okul, çocukların ders gördükleri yer değildir orada. Gazze’de çocuklar hayatı okulda öğrenmezler diğer çocuklar gibi... Okul, çocukların kendilerini güvende sandıkları halde ölümle kucaklaştıkları yerdir.

Şehadet kol gezer Gazze’nin sokaklarında. Ateşi kesilmez hiç zalimlerin. Dünyadaki vicdanların sesi çıksa da bu pervasız zalimliğe karşı plan kurucuların hiç sesi çıkmaz. Silahlarından öfke kusan zalimler; kurdukları tuzaklardan ölüm saçarlar.

Ey güzel yüzlü çocuk, oyuncaklarını kim çaldı senin? Ağzındaki emziğini kim aldı? Annenden süt emerken, üstüne bombaları kim yağdırdı? Babanın kopan uzuvları nerede, kardeşlerin hangi enkazın altında kaldı?

Özgürlük mü? Onu Gazze’ye kanlı elbise giydirenler çaldı.

Öyle büyük hayalleri de yoktu Gazzeli çocukların. Hiç batmayacak bir güneşe doğru yürüyen çocuklar, göğü elleleriyle okşuyorlardı. Ölüm onlara yakışmasa da şehadet muştusuna kavuşmuşlardı.

Bombalar karanlığı delip geçti en korkunç sesleriyle. Te-tiğe dokunan eller Gazze’nin güneşini söndürdü. Tanklar geçti yüreğimizin üstünden. Gözbebeklerine yıldırımlar düştü çocukların, annelerin, babaların. Yıkıntılar arasından önce insanlığın enkazı kaldırıldı. Vicdansız bir dünyaya uyandı herkes.

Bu çocuklar Gazze’nin, Suriye’nin, Irak’ın, Mısır’ın, Myanmar’ın veya Doğu Türkistan’ın çocukları olmasaydı, küresel vicdanlar bu kadar suskun olmayacaktı.

Gazze'nin göğünde kayan yıldızları neden fark etmez kimse? Kim yakar en içli ağıtını? Kim sıkar yumruğunu bu çetin savaş sonlansın diye? Gerçekten yürek sahibi olanlar var mı?

Ey dünyayı haritalarda paylaşanlar ve Ortadoğu'yu can pazarı yapanlar! Siz Hz. Musa'nın hikmetine, Hz. İsa'nın dirilişine, Hz. Muhammed'in müjdesine asla engel olamayacaksınız? Siz karanlıkta kalanlar, karanlığınıza doyamayacaksınız.

Öfkesini durduramayanlar, sizin kalbiniz taştan mı? Vicdanlarınız paslı mı? Sizin çocuklarınıza kadar taşıdığınız kin, Kızıldeniz'de boğulacak bir Musa geldiğinde.

Ölümün kökümüzden kopardığı bir güldür şimdi Gazze'nin çocukları. Bir gül ki, binlerce tohumu saklı toprağın bağrında. Fırtınaları tahammülle karşılayan binlerce güle selam eder alınları ak olanlar. Vicdanlarıyla o çöl güllerini sulayanlar. Gazze'nin gül yüzlülerinin korkularını korkutmak için hazır olanlar. Dillerinde dua ve yüreklerinde iman ile inancını kaybetmeyip, safını bozmayanlar.

Dünyanın haritasını değiştirmeye kalkanlar, Gazze'nin semalarına simsiyah bulutları salanlar, kan içmekten zevk alanlar!

Kapanan bütün kapıları ardına kadar açacak olanların ayak seslerini duyuyor musunuz? Ya da susturduğunuz ezanların, göğü nasıl delip yankılandığını? Ebedi olarak uyuttuğunuz çocukların dirilip karşınızda duracağı zamanların gelişinin yakın olduğunu biliyor musunuz?

Ey Gazze! Kurtuluş sana bin müjdeyle gelir bir gün. İşte o gün Hz. Yakup'un gözlerindeki yaşı siler Hz. Yusuf.

Ey Gazze! Firavunlar, tacını da tahtını da terk eder. Hz.

Musa esasını indirir bir gün. İşte o gün özgürlük senin çocuklarındır.

Ey Gazze! Miraca çıkarır seni bir gün Hz. Muhammed. İşte o gün bütün yetim ve öksüz çocuklarının başı okşanır.

Ey Gazze! Hz. Ömer'in öfkesinden nasibini alır zalimler. İşte o gün zafer, senin gül yüzlü çocuklarındır.

Her gece tekrarlanan bombaların sesini duymamak için kulaklarını tıkayan çocuklar.

Evlatlarının cansız bedenini taşıırken üzerine yağdırılan bombalar ile hayatlarını kaybeden babalar.

Enkaz altında kalan ailesini aramak için çaba sarfederken keskin nişancıların hedefi olan gençler.

Sahilde top oynarken bombalanan masum canlar.

Dünyayı tanıyamadan annelerinin karnında vurulanlar.

Annesini, babasını ve kardeşlerini yıkılan evinin altında kaybedip dünyada yalnız başına kalanlar.

Gülmeyi unutanlar, sokakta saklambaç oynarken başına fosfor bombası yağdırılanlar. Salıncakları ile gökyüzüne ebedi olarak uzananlar.

Öcünüzü alacak var mı? Tatlı uykularını bölecek olanlar, birilerinin kölesi olmadan sadece kulluğunun gereğini yapacak olanlar var mı?

Yandıgınız ateşi söndürecek, rüyalarınızı çalmayacak, öfke-den kuduranlara kan kusturacak olan var mı?

Ey Rabbimiz!

Gazze'nin yangınını, içimizde iyi olarak kalmış olanların hatırına söndürmeni diliyoruz.

Mazlumların üzerine kendi katından yardım edici bir kuvvet göndermeni, görülmeyen kalenle onları muhafaza etmeni niyaz ediyoruz.

Rabbimiz, feryat edenlerin feryadına cevap veren sensin.

Rabbimiz, zulüm ve haksızlık yapanlara, göğümüzü siyaha boyayanlara, bizi biz olmaktan alıkoyanlara karşı Sen bize yetersin.

Ey Rabbimiz; dünyayı çocuklara mezar yapanlara, acı üstüne acı katanlara, masumların üzerine korku salanlara karşı Sen bize yetersin.

Şikayetimizi ancak sana arz ediyoruz. Bir olmadığımız için, bin feryadı dindiremediğimiz için ancak senden yardım diliyoruz.

Gazze'nin üstündeki ateş toplarını rahmet yağmurlarına çevir.

Hız. Musa ve O'na indirdiğin Tevrat hatırına, Hız. İsa ve O'na indirdiğin İncil hatırına, Hız. Davut ve O'na indirdiğin Zebur hatırına, Hız. Muhammed ve O'na indirdiğin Furkan hatırına bizi dağılmaktan ve Gazze'yi zulüm altında olmaktan kurtar.

İSTANBUL, ERGUVAN RENKLERİNDE BİR MAYIS DAVETİDİR

Bir sevdadır İstanbul. Öyle bir sevda ki, bölüşülünce çoğaltır sevgisini. Öyle bir sevda ki, kalpleri aydınlatır sabahının güneşiyle. Masallar dökülür İstanbul'un dudaklarından maziye dair. Sevmenin ötesinde bütün kelimeler yabancıdır artık. Aşınası olduğunuz, sadece İstanbul ve erguvanların boğazı selamlayan bakışlarıdır.

Bir kalp atışıdır İstanbul; bir uzun yürüyüşün ilk adımları-

dır hayallere çarpıp duran. Bir hayaldir İstanbul, sevenlerinin gözünde. Sevilenin yüreğinde düğüm düğüm olmuş bir yakarıştır. En güzel buluşmaların önsözüdür İstanbul.

Bir rüyadır İstanbul. Öyle bir rüya ki, asla uyanmak istemediğiniz. Uykudan uyanmak, ayrılık demektir. İstanbul'un suretinde belirir, ona meftun olanların sireti... Özgürlüğü anlatır İstanbul. Kendi içimizde düğümlenen zincirlerden kurtulup sığınılacak tek yerdir İstanbul'un gözbebekleri.

Bir şiirdir İstanbul. Şairler dizelerinde bu şehre olan sevdalarını anlatır. Nakaratı özlemdir, kafiyesi güldür, akrostişi laledir bu şiirlerin. İstanbul şairlerin üzerine söylenilecek sözünün asla bitmek bilmediği yerdir.

İstanbul, çoğu zaman aşıkların gönüllerinde kandildir. Gün gelir sözün bittiği yerde bütün cümlelerin başı olur. Gün gelir gözyaşlarına tutsak olanların hürriyete açılan kapısı olur. İstanbul gökyüzünü seyrederken, yıldızlar şehrin mavi gözlerine bir kez daha vurulur.

İstanbul, suskun neylerin çözülmüş dili olur bazen. Bazen bir beste olur. Bazen yedi tepesinden sevenlerinin kucağını dolduran bir buket hasret olur. Göze değil gönüllere hitap ederken İstanbul deste deste gül olur.

Gün gelir İstanbul önsözü olur bütün aşkların. Takatsiz duyguların mecali olur. İstanbul yalnızlıkların kalabalığı olur, bağı çözülen bir dilin yakarışları olur. Bizans, Konstantinopolis, Antonia, Bizantion olur. Her gelenin sahiplendiği bir güzel şehir olur İstanbul. Nice cihangirlerin gönlünü kaptırdığı yerdir İstanbul. Fetih ile birlikte İslambol, Der-i Saadet, Der-i Devlet, Asitane olur. Gün gelir İstanbul destan olur. Gün gelir sadece içimizde doğup, batan güneş olur. İstanbul, uyanmaktan korktuğumuz bir rüya olur çoğu zaman. Fethine ve Fatih'ine hayran kaldığımız bir kutlu belde olur. Herkesin kalbine kendi resmini çizer önce, tuval olur,

fırça olur, renk olur. Hattat olur, masmavi denizi çeker mürekkep yerine. Önce isminin elifini yazar gökyüzüne.

İstanbul; şehirlerin şahı, sevenlerin ahıdır. Yakınından geçen ayrı, uzaktan bakan İstanbul'a ayrı vurulur. İstanbul erguvan renklerinde bir mayıs davetidir. Yıllar öncesinde verilen kutlu haberin müjdesi, çağların açıldığıнын habercisidir.

29 Mayıs 1453; sadece İstanbul'un değil, gönüllerin de fethedildiği tarihtir. Sevda, İstanbul'un ta kendisidir.

İSTANBUL'UN YÜZÜNE DEĞEN GAMZE SENSİN ÜSKÜDAR

İstanbul'un yüzüne değen gamze sensin Üsküdar. Varsın dile gelsin yüreği bu şehrin. Dile gelsin semtindeki bütün kuşlar. Avazı çıktığı kadar bağırsın arz. Şerha şerha yarılısın hasretinden gök kubbe. Gül yağsın avuçlarına ey şehir, Üsküdar sahilinde. Bulutlar taşısın hınç dolu yağmurları hasatsız mevsimlere. Varsın açsın tüm çiçekleri Üsküdar'ın. Tebessümü değsin gözlerindeki hercailere.

İstanbul'un aynasına düşen gamze sensin Üsküdar. Varsın sabrı büyüsün bu şehrin, asırların koynunda. Veda değmeyen bir buluşmaya tanık olsun Üsküdar. Eskimeyen zamanların şarkısı çalsın yine taş plakta. Kışa dönmeyen baharlara tanık olsun şehir. Çağırdığında Üsküdar'a inen yıldızlara tanık olsun dalgalar. Varsın kalabalıklar çoğalsın karanlıklarda. Yalnızlığı damıtsın sahiline dolunay koynunda. İstanbul uyutsun Üsküdar'ını eskisi gibi şefkatli kucağında.

İstanbul'un gönlüne değen şiir sensin Üsküdar. Varsın tahammülü kalmasın zamanın dakikalara. Ilık bir sevdasın bu şehrin yüreğine değen. Şehrin sönmesini istemediği

çerağı sensin Üsküdar. Yandıkça yanmaktan zevk alan bir mum alevisin.

İstanbul varsın uyusun eskisi gibi kucağında. Bir yanında beyaz güvercinler salınır senin bir yanın gül kokar oysa. Güz vakitlerini devşir sen İstanbul Üsküdar'ın sabahlarında. Dilsiz bahaneleri savur, senin olmadığın uzak diyarlara.

Ey İstanbul, yabancı ve ürkek semtler geçer önün sıra. Oysa sensizliği hiçlik sayar Üsküdar. Yokluğunda yıldızları parçaları semada. Üsküdar, sen varken yanında kavgalarının hepsinden vazgeçmiştir. Seninle güvendedir deryada.

Huzura ermek hazzın doruğuna erişmektir ey İstanbul. Üsküdar'ın penceresine vuran senin güzel yüzün mü? Rüyaları, gölleri, denizleri, bozkırları, çölleri avutan sen misin yoksa? Uzaklıkları yakın eden sen misin ey şehir, gönlümüze misafir eden sen misin çağların solduramadığı goncayı? Zulmetinden kaçarken hayatın, Üsküdar'ın kucağında Aziz Mahmut Hüdayi'nin merhametine sığınmak yakışır bize. Kapısında ağlamak, eşğine yüz sürmek, kavrulmuş yüreklerimize kuyusundan su çekmek yakışır. Uçsuz bucaksız denizlerde yol alırken yolu kaybetmemek için Hüdayi Yolu'na tutunmak yakışır.

Ey İstanbul! Ellerinden tutup getirdiğin yakamozlara fışlandı adı Üsküdar'ının. Üsküdar'a izi değdi erguvana çalan pembe yağmurlarının.

Bir yerlerde yitirilmiş güllerin, bir mavi çiniye çizilmiş kırmızı lalenin hatırına ey Üsküdar, sevindir seni sevenlerini. Sana aşına olanları sevindir. Senden vazgeçmeyenleri ve yıldızların ucundan tutan martılarını sevindir. Sebillerinden kana kana su içenlerini sevindir önce. Ayın ilk ışıklarını kalbine düşürenleri, hayırda yarış edenleri, yüreğine önce elif harfini işleyenleri sevindir ey Üsküdar.

Sema sustuğu vakit, arz konuşur. Kubbelerinden gelen seslerle neyzenler konuşturur neylerini. Birken bin olur heceler.

Sükût hükümsüzdür artık bu semtte. Gözlerinizi kapattığınızda, gemiler geçer ta içinizden. Kız Kulesi salınır aynaya vuran aksinizde. Yalnızlar, umutsuzlar, yaşamı hesaba çekmeyenler geçer gözünüzün önünden. Bahtınıza değen İstanbul'dan talihinize düşen Üsküdar geçer. Akşamlar geçer yanı başınızdan, mavimsi geceler geçer. Üsküdar'ı gören gözleriyle bir kat daha güzelleşen Ayazma Camii geçer. Şehrin üstüne inen şeffaf bir perdeyi kaldırırcasına, narin elleriyle okşar Ayazma Üsküdar'ını... Ve Ayazma Camii göz kırpar kuş evlerinde hala konuk olan şen kuşlarına.

Kararsız zamanların, çözülmemiş sırların, vuslatı arayanların semti Üsküdar! Haydi, sevindir seni sevenlerini. Gönünde yaşattığın Ayazma'ndaki şifalı suların hatırına. Firkati vuslata çevirmek için ağlaşıp duran bahçedeki kuşların hatırına sevindir sevenlerini. İlk kıvılcımı gözlerine düşüren İstanbul alev alev yanmakta aralanmayan kapıların yüzünden. Rüyasına girmedığın gecelerden alacaklı bu şehir.

Ay ve gece bir kere daha böldüyse en güzel rüyayı tam orta yerinden ne çıkar? Bülbüller konuyorsa semtin konaklarına hâlâ, yaralı aşıklar geçiyorsa iskele meydanından ve umut mavi renge boyalıysa hâlâ, sabra tahammül gerek. Tahammül gerek, yeşil gözlerinden öpebilmek için Üsküdar'ın. İçinde saklanan hazinesinden en güzel süsü iliştmek için İstanbul'un göğsüne sabrı büyütme gerek. Güneşin batışını seyretmek için, martıların fısıltılarına tanık olmak için Mihrimah Sultan Camii'nin avlusunda buluşmak gerek.

Sakin ve mütevazidir hâlâ Üsküdar. Alışkındır ayrılıklara; sevdiklerini hep bir yerlere uğurlamanın sevinci ve hüznü içinde. Hayata veda edenlerini de hacca gidenlerini de uğurlama derdindedir Üsküdar. Her yıl Mekke ve Medine şeriflerine padişahın gönderdiği hediyeleri götüren Sürre alaylarının uğurlandığı mekandır Üsküdar. Bu yüzden bir

adın da Kâbe toprağıdır. Bu yüzden bir yanın hep yitik zamanlara ayarlıdır.

Önce boğazın derin suları, sonra Kız Kulesi, Mihrimah Sultan Camii ve III. Ahmet Çeşmesi karşılar ve kuşatır semtin selamet ikliminde. Çepeçevre sarıp sarmalar Üsküdar sizi ve üşümüşlüğünüzü. Hâlâ kılavuzdur yolunu kaybetmişlere. Aynadır hâlâ yüreğinde dilsiz acıları besleyenlere.

Karşılıklı söyleşirsin, kimi gün tarihe meydan okuyan konaklarıyla. Kimi gün kendini bulursun Üsküdar'da, kaybettiğini sandığı yalnızlığında. Bakışlarıyla güzelleşen şehre her gün biraz daha fazla bakarsın. Seherlerin şenlendiğine, bülbüllerin hercai kokusuna, baharlara degen rahmet yağmurlarına tanık olursun Üsküdar'daki her günün doğumlarında.

Üsküdar, ah Üsküdar!

Tasvir edilmesi zor bir akşamsefasısın sen. Gözler, aşına olmuş tebensümüne. Çiçekler beyaz bir çiy damlasına hasret, İstanbul ise hudutsuz güzelliğine. Lugatını anlamak zordur bu şehrin. Sen şehrin dilisin Üsküdar. Şehrin nefesi tıkanrsa semtinden esen rüzgârlarla nefes olur dolarsın ciğerlerine. Şehir susuzluktan kavrulsa, semtindeki yağmurlar yetişir imdadına. Tutsak edilmiş bütün duygular kırar zincirlerini bir kere daha. Çünkü sen tüm zincirlerin kilidisin Üsküdar.

Bir minyatür sessizliğini yaşarken sen, kürdili hicazkar makamında diline dolanmış bir nakaratı tekrar etmektedir sakinlerin. Güneş camlarında yangınlar bırakırken, sen gönüllerde vazgeçilmez hasretleri bırakırsın Üsküdar.

GÖKYÜZÜNE AÇILAN KAPILAR

Yer ile gök arasında bağ kuran cami kapıları huzura açılır. Yaşanmışlıkları anlatır. Gördüklerini kaydeder kapılar... Dünyanın ahengini, rengini, telaşını, hüznünü gösterir. Gördükleriniz, çoğu zaman görmek istediklerinizdir. Gözünüzün gördüğünden daha ötesini sunar size bu kapılar.

Bu kapılar, içinizdeki sızıyı alırcasına ve korkuları uzağa atarcasına açılır bazen. Ümidinizi yitirdiğinizde, kendinizi yalnız hissettiğinizde hiç ummadığınız anda açılır. Ve kucaklar sizi şefkatiyle. Bir başlangıç simgesi olan bu kapılar eşiğiyle, kilidiyle, menteşesiyle geçmişten günümüze kendini anlatır. Kapılar üzerindeki süslemelerde hilal Allah'ı, yıldız ise Hz. Muhammed'i simgeler.

Bazı kapılar dünyadan ahirete açılır. Dünyanın zevkinden vazgeçip huzura ermek için varılır o kapılara çoğu zaman... O kapılardan boş çevrilmeyeceğini bilerek gidersiniz. Bu kapılar, geçmişin sıcaklığı ile kuşatır buz tutan yanlarınızı. Kapılar, edeple açılır çoğu zaman; edep örtünüzü takınmadan bu mabetlerin kapısından adım atamazsınız. Yüreğinizdeki avlulardan geçersiniz önce. Haddinizi aşmayarak, usul usul.

Tevazuya açılır bu kapılar. Ruhunuzu avuçlarının arasına alırcasına açılır. Ruhumuzu taçlandırır bu taç kapılar. Taç kapıların ihtişamıyla başınız gökyüzüne değer ansızın.

Cümle kapısına, aklınızın ermediği hakikatlerin peşinden koşmak için ulaşmaya çalışırsınız. Kulluğu hatırlatır size cümle kapıları. İşin hakkını vermeyi, haksızlığa boyun eğmemeyi, kardeşini üzmemeyi, incitmeyi anlatır. Birlikteliğin vazgeçilmez olduğunu, yanlışa sapmamak için

kapılara sınırsız tutunmayı öğretir. Aklın ermediği yerde manayı çözmeyi öğretir.

Akılla gerçeği bulmanın mümkün olmadığı zaman mana kapısı aralanır. Kul olduğunuzu hatırlatır, maneviyatın patikalarına açılır mana kapısı...

Akıl ile kalbin birleşmesi sayesinde gerçek huzurun olduğu sacitlerin (secde edenlerin) kapısına gelinir. Yürek hızla çarpar heyecanından. Kavuşulacak en güzel sevgiliye ulaşmanın heyecanındadır yürek. İnsanın, Rabbine en yakın olduğu yerdir secde kapısı. Dünyadan vazgeçip sana geldim diyebilmektir, benliği aşmış sadece sen varsın demektir. Vücudun pusulası gibi olan alnını kible miktatısına yöneltilip “Senden ötesi yok, sen varsan her şey var” dediğin kapıdır secde kapısı. Yokluğu varlıkla değişmektir, sözü bitirip sükûtu dinleme noktasıdır.

Camilerin kapıları isteyene hiç kapanmaz. O kapılarda kilit de yoktur, zil de. Kapılardan içeri girmek istediğinizde sizi davet eden çağrıya uyun sadece. Ezan-ı Muhammedî çağrısının peşinden girin o kapılardan içeriye.

Anadolu Selçuklu döneminden günümüze gelen kapılar ise üzerindeki süslemeleriyle, taş ve ahşap kabartmalarıyla dünyanın etkisini hissettirmektedir hâlâ sizlere. Osmanlı devletinde Bursa Yeşil Camii'nin, kesme taş ve mermer ile inşa edilen taç kapısından içeri girerek huzuru demlendirin sadece.

İstanbul'da Süleymaniye ve Sultanahmet ile Edirne'de Selimiye camilerinin cümle kapısından göğe bakarak girin içeriye.

Mana kapısına vardığınızda, yüreğinizin sesini dinleyin; ayaklarınızın yerden kesilişine ve ruhunuzun mana âleminde yükselişine şahit olun.

Secde kapısına vardığınızda bâki olanla buluşun. Dünyaya ait ne varsa boş olduğunu anladığınız bu kapıda, dindirir ruhunuzun ıstıraplarını.

Bu kapılar; huzura açılır, rahmete açılır, sonsuzluğa açılır.

Hayra davet eder bu kapılar. Yüreğinizin fırtınalarını dindirir. Bu kapılar, yalnız kaldığınızda da kalabalıklar arasında da hep açıktır, girmesini bilene hiç kapanmaz kapılardır.

Dünyadan ahirete gizli bir güven geçidi olan bütün camilerin kapısı, vuslata ve rahmet iklimine açılır.

Ahengin ilhamla buluştuğu noktada, seccadesi gönüllerle yayılmıştır Yeni Camii'nin. Ve o gönüller, semtinin özgürlük saraylarıdır. Kendi aydınlığına bakar gibi. Ruhunun bütün pencerelerini aralar gibi.

Ey Üsküdar, bu şehrin alınına değen gamze sensin. Güneş ışığını dağıtırken, sen semtinin feyzini dağıtırsın alacaklılarına. Şairler en çok seni yazar, en çok seni söyler günbatımlarında. Martılar geçerken yanı başından dudaklarında bir Üsküdar nağmesi dolanıp durur.

Ey Üsküdar; dil ruha hayat verir, sen İstanbul'a.

YALNIZ DEĞİLSİN KUDÜS

Yüreğimiz, cesaretini kuşanmış sadık bir haberciyi bekler. O haberci ki, selam getirir Hz. İdris'ten dün gibi.

Gözlerimiz güneşin kızılığına bakarken çok yanar, bir de ateş düşen evlere. O evler ki, misafirperverdir Hz. Şuayp'ten beri.

Bir asanın ucunda müjdeler getiren Nebi'nin eşiğinde

bekler durur Kudüs. Zaferi avuçlarında taşıyanların umudunda, bitmemiş şiirlerin nakaratındadır. O şiirler ki, Kızıldeniz'i anlatır, Hz. Musa gibi.

“Kim sahip çıkarsa, zafer onundur!” çağrısına kulak verenlerin ayak bastığı yeredir şehirlerin baş tacı. Kapılar barışa açılın diye yakarır bir Nebi. Hz. Harun'un aminleri yükselir, özgür kuşların kanatlarından huzuru çağırır gibi.

Hz. Davut'un sesi yetişir suskunluğun tam ortasına. Bütün hıçkırıkları dindirir gibi. Mescid-i Aksa'nın güvercinleri konar avuçlarına. O güvercinler ki, anlar avludaki çocukların dilini. Hz. Süleyman'ın kuşları anladığı gibi.

Kudüs, gözlerimiz ıslanırken yüreğimizi ısıtan şehir. Bir alevi içimize üfler gibi Hz. Elyesa'nın sözleri yetişir laftan anlamayan topluluklara. Bütün rahmani kelimeler dökülür dudaklardan, kutsal bir dua gibi.

Zafer için bekleyenlere Hz. Zekeriya'nın sabrı yetişir. O sabır ki, yalnızlara arkadaş, mazlumlara yar gibi.

Hz. Yahya'nın gün ortasından duası yetişir; yıldızlar belirir güneşin arasından donup kalan an gibi.

Hz. İsa'nın doğduğu yerdir Kudüs. Darlık arasında genişlik bulanların, isyanın tuzağından kurtulanların yaşadığı yerdir. İmanıyla dirilenlerin kalbindeki aşk gibi. Hz. İsa'nın ruhunu kuşanır gibi... Hüzünlü bir coğrafyada zaferi kazanır gibi.

Mirac'a çıkan duyguların evveli ve ahiridir Kudüs. Mirac'a yükselen Muhammedi aşkın tecellisidir; susayan ateşlere fer, yalnız kalan kalplere teselli gibi.

Şehirlerin anasıdır Kudüs. Annelerin duası, babaların can damarıdır. Çocuklar gül bahçesi, karanlık zindanların aydınlığıdır.

Hz. Ömer'in adaleti yankılanır Kudüs sokaklarından.

Bir fetih müjdesi duyulur Selahaddin-i Eyyubi tarafından. Kılıcının keskinliği ile Kudüs, selam yurdudur artık. Selamete erenler, secdenin serinliğinde dindirir ateşlerini. Bir Emevi, bir Memluk zarafeti değer şehrin ücra yerlerine. Kanuni Sultan Süleyman'ın, Yavuz Sultan Selim'in varlığı yetişir yıkılmış hayallerin üstüne. Burak Duvarı'ndan duyulur hürriyetin sesleri. Huşunun ve teslimiyetin adresi Kudüs'tür şimdi.

Sınanmış heyecanların, yoksul heveslerin, hırçın sevdaların beslendiği yerdir Kudüs. Müslümanların, Hristiyanların ve Musevilerin yüzyıllarca birlikte yaşamayı öğrendiği şehirdir. İbrahim Halilullah'ın dostluğuna talip olanların aşkı, İbrahimi duruşun diğer adıdır Kudüs.

Zaman ve mekân istenmeyen tarihleri vurduğunda, kanı çekilir şehrin. Hoşgörü, adalet, bereket çekilir eteğinden ansızın. İşgale uğrayan, topraklar değildir aslında; tarihle birlikte yürekler ve duygular işgal altındadır. Güneşin ışıklarını söndürdüğü an, bu andır. Gözlerindeki ferin çekildiği, huzurun şehri terk ettiği zaman bu zamandır.

Hayallerin üstüne işgal duvarları örülürken, damarlardan kanı çekilir insanlığın ve insaniyetin.

Evlerinin duvarlarına sinen hatıraları kazır zalimler. Zalimlere kafa tutan, mazlumların ahını yerden kaldırmaya meyilli nice kahramanlar değer Kudüs'ün talihine. Onlar ki, zulme karşı sağır ve dilsiz olanlara sevgileriyle hadlerini bildirirler. Onlar ki, dünya susarken şanlı bir dava için meydanlara inerler. Yıkılan evlerin yalnızlığına karşı, diriliş için büyütürler ümitlerini. İntifadanın öteki adı, taşlardan çiçekler yetiştirmektir.

Dünyaya taş ve sopalarla meydan okuyan yaşlı, genç ve çocukların imanına şahittir Kudüs. Zulümlere sessiz kalmamak için yola koyulanlara ve bu yolda şehadeti tadanlara

şahittir. Çocuklarını tevekkülle cennete uğurlayan anaların sabrına ve teslimiyetine şahittir Kudüs.

Toprağın kökünden sökülen çiçekler gibi ezildi köklerimiz. Hayalleri büyütememenin derdiyle yandı bir daha yüreklerimiz. Hiç batmayacak bir güneşe doğru yürüyen çocuklar, göğre elleriyle dokundular. Ölüm onlara yakışmasa da şehadet müjdesine erişti onlar. Bombalar karanlığı delip geçti en korkunç sesleriyle. Tetiğe dokunan eller, Gazze'nin güneşini söndürdü. Tanklar geçti yüreğimizden. Gözbebeklerine yıldırımlar düştü çocukların, annelerin, babaların. Vicdansız bir dünyaya uyandı herkes. Aksa Camii ağladı, Hz. Muhammed'in Mirac'ına şahit olan Kubbet'üs Sahra ağladı bu zulme.

Çocukların büyüme hayal ettiği yarınlardan ümidini asla kesmeyen yerin adıdır Kudüs. Çocukların yüreklerinde bilecek sevgi yeniden. Büyüemeyen çocuklar cennet bahçelerinde oynarken, Mescid-i Aksa'nın güvercinleri konacak avuçlarımıza.

Bir davadır Kudüs. Bu davaya adanmışların kolu ve kanadadır.

Ey Kudüs! Kurtuluş sana, bin müjdeyle gelir bir gün. Zafer, çocukların gülüşleriyle gelir Kudüs'e. Zafer arşa ulaşan dualarla gelir. İşte o gün Hz. Yakup'un gözlerindeki yaş siler Hz. Yusuf.

Ey Kudüs! Hz. Musa esasını savurur bir gün. Firavunlar tacını da tahtını da terk eder. İşte o gün özgürlük, senin çocuklarının olacaktır.

Ey Kudüs! Yeniden Mirac'a çıkarır seni bir gün Hz. Muhammed. İşte o gün bütün yetim ve öksüz çocuklarının başı okşanır, göklerden rahmet yağar yeryüzüne.

Ey Kudüs! Hz. Ömer'in öfkesinden nasibini alır bir gün zalimler. İşte o gün zafer, senin çocuklarındır.

Ey Kudüs! Selahaddinler yetişir toprağına; Yavuzlar, Süleymanlar, Abdülhamidler dirilir yeniden başucunda. İşte o gün hürriyet, payitahttan gelen selam olur.

Ey kutsal Kudüs! Işıkları sönmesin gözlerinin. Ümidi tükenmesin şehrinin sakinlerinin. Karanlığı döven çocukların ağıtları karışmasın senin semalarına.

Aksa Camii'nden her sabah güneşle dirilsin umutlar. İncancını yitirmiş olanlara, acıyı tanıyanlara, yüreğine kelepçe vuranlara senin selamın değısin.

Şahlansın kapında en doru atlar.

Başladığımız yerde değiliz; attığımız adımlarımız aynı değil. Sıkılmış yumruklarımızı ısırmıyoruz. Dünya sussa da biz susmuyoruz.

YİTİRDİKLERİNİZİ BULUN GÖNÜL KUBBESİNDE

Hüzün saraylarında beslenir aşıkların gözyaşları.

Yakup uyanır, Yusuf hasretiyle tüten gecelerinden. Yusuf kokan gömlekten güller uyanır. Çöl yalnızlığına ilaç gibi gelir derin bir kuyu. Kuyunun içinde büyür Yakup'un Yusuf'u. Yakup, zamandan alacaklı. Kalbinde her zaman mahur bir hüzün saklıdır.

Kalbinin kubbesine sığınır Yakup. Durmadan ağladığı gecelere, derdini yandığı zamanlara şahittir Yakup'un kalbi. O kalp ki, sabır saatlerine ayarlı. Dünya Yakup'a zindan; Yakup bu zindanda kalmaya razı.

Yakup'un içini acıtır yıldızları seyretmek, doğan güne selam vermek. Ağlatır Yusuf'suz baharlara merhaba demek. Derdini kimseye diyememek içini dağlar biraz da... Sabrı ku-

şanmak yakışır Yakup'a Yusuf'suz zamanlarda.

Yusuf ferdir; Yusuf'u kaybetmek keder. Yusuf, ümidin ta kendisidir; Yusuf'tan ayrı kalan gönül ise hüznün evidir. Merhametin adıdır Yusuf, özlemenin adı. Tutsak zamanların efendisidir Yusuf. Yakup ise Yusuf kokmayan gecelerin nöbetçisi.

Yusuf fırtınaların ortasında, Yusuf Züleyha'nın kalbindeki zindanda... Yusuf'tan uzak ve ayrı geçen zamanlarda Yakup, en derin kuyularda. Gözleri fersiz, zahmetten rahmete koşma heyecanında. Yakup sabır yarışında, tevekkülün kucağında. Yalnızlık, Yakup için Yusuf'tan ayrı kalmaktır biraz da. Yalnızlığın rengi Yakup için hep siyaha çalmakta. Siyah; Yusuf'un kuyusunun karanlığı, hicranın diğer adı. Siyah, Yusuf'u sevmeyi bilmeyen kalplerin pasıdır aslında.

Yusuf'tan ayrı geçen zamanlarda, gönül kubbesinden kendi özüne bakmaktadır Yakup. Yakup'un evi Yusuf'un güzelliğinden mahrum kalmanın bahtsızlığını yaşamaktadır. Yakup ağladıkça hazana döner Kenan diyarı. Hazanın diğer adıdır Yakup'un evi

Ey Yakup'un kalbi! Hüznünü hangi dağa söyletmeli? Hangi diyarda aratmalı kaybettiğin sevgiliyi? Sevmeyi bilmeyen gönüllere sevinç, görmeyen gözlere fer gelsin. Yeter ki Yakup sevensin. Yakup'un açılan gözlerinden cennetin çiçeklerini dermeli. Züleyha'nın kalbi zindanda, gözleri ise kördür şimdi.

* * *

Yakup gibi yalvarsak gök kubbeye, dileklerimiz arşa ulaşır mı? Kalbimiz, duasının gerçekleşmesini Yakup sabrıyla bekleyebilir mi?

Ey kalbim! Sen hangi hüznü beslemektesin bağrında. Sığınağın geceler mi senin, yoksa sen esarete misin gecelerin koynunda? Sen kalbim, esir misin yoksa yalnızlığımın saraylarında? Benim kutsalımdır kalbim. Kalbim ki hüznün kuşatmasında.

Ey kalbim! Yasını nereye sakladın sen? Sabahın ayazında matemini hangi diyara savurdun? Sarsıldın mı yokluğunda sevdiklerinin? Ey kalbim çek en koyu perdesini hüznün penceresinin.

* * *

Peki ya siz Yakup'un gökyüzüne ne kadar yakınsınız, Yusuf'unuz nerede?

Farkında olmadığımız bir tutsaklığı yaşamaktayız hepimiz. Hepimiz sevginin büyümediği bir kalple en derin kuyularda, en koyu zindanlardayız. Bizi bizden uzaklaştıran bencilliğimizdir aslında, kucaklamayı bilmeyişimizdir.

Yusuf'lar her gün kuyuya atılırken, binlerce Yakup'un gözlelerinden fer çekilmektedir. Yakup'lar hüznü gönül evinde yaşar. Geceleri ürküten siyaha çalar her gün biraz daha Yakup'ların gözleri.

Sizin sığınağınız neresi şimdi? Yalnızlığınızda kaçıp saklandığınız, gözlerinizin yaşını biriktirdiğiniz eviniz nerede? Hangi sığınaklarda kaybolur gider hayalleriniz? Hangi sağanak yağmurlarda yiter hüzneleriniz?

Yusuf ne kuyudadır ne zindandadır şimdi. Yakup, güzel Yusuf'u görmenin hazzında, gözleri sevincin tanıklığındadır. Kıskançlığı kuşanan Yusuf'un kardeşleri ise pişmanlığın burcunda. Siz hangi gönül evinde beklemektesiniz en sevdiğinizi?

Nerede saklanır ılık hüzneleriniz? Paylaştığınız karanlıklara yansıyan, hangi gecenin rengidir? Yüreğinizi sarsan fırtınaları dindirebileceğiniz bir limanınız oldu mu hiç? Ellerinizi usulca açıp huzurda huzura erdiğiniz sığınaklarınız oldu mu? Hüznün oruçlarını açmak için çektiğiniz gönül odanız oldu mu sizin? Dostlarınızı davet ettiğiniz, düşmanlarınızı bile kucakladığınız anlarınız oldu mu? Yakup misali ağladınız mı, gözyaşınız kuruttu mu gözlerinizi? Yusuf gibi zindanlarda kalıp, özlemle

beklediniz mi sevdiklerinizi? Güldesteler geçti mi rüyalarınızın içinden? O rüyaları yorumlayacak bir Yusuf geçti mi yüreğinizden?

Sizin gözlerinizin yaşını hangi rüzgârlar kurutur? Hangi kuyuda saklanır paylaşamamanın bedeli? Hangi kıskançlık savurur sizleri bilmediğiniz diyarlara? Hangi gün derman olur gönlünüzün yaralarına ümitleriniz? Siz gönlünüzü hangi kubbenin altında avutursunuz?

Kuyu karanlık, zindan karanlık, yürek karanlık. Nerede aydınlanır umutlarınız? Özgürlüğünüz hangi günlerin içinde saklı? Nil'in sularında yıkanırken Yakup'un gözleri, sizin gönlünüzün kirleri nerede paklandı?

* * *

Ey kalbim, seç en ücra diyarlardaki kuyunu ya da o kuyulardan haber bekleyen Yakup'u. Ve gizli gizli akıt gözünün yaşlarını. Merhemini bul biçare dertlerinin. Hüzün kubbesinin altında avut onulmaz yaralarımı.

Aşkın yolunu tutan yüreğim, huzuru bul kurulu iftiraların uzağında. Rengini seç en güzel güllerin göğe kurulu salıncaklarda?

Ey kalbim, Yakup gibi dirilt ümidi yeniden yalnız kaldığın mekanlarda.

Ve yalnızlığı, terk edilmişliği, ihaneti en derin kuyu görenler, en karanlık zindanlarda sürgün yiyenler. Yitirdiklerinizi bulun Yakup'un gözlerinde. Bulmak için önce sığın kendi gönül kubbenize.

ZAFER MÜJDESİNİ BEKLERKEN: MESCİD-İ AKSA

Biz ümidimizi hiç kaybetmedik.

Senin zeminindeki secdelerde serinlettik alınlarımızı. Senin avlunda koşturduk çocuklarımızı. Sevincimizi anlamayacak olanlar etrafımızı sarsa da onlara aldırmadık. Yenilgiden bahsedene hiç inanmadık.

Seninle vardığımız secdeler, zaferimiz oldu. Seninle durduğumuz kıyamlarda tutunduk hayata. Ruhumuza ferahlık veren kubbenle erdik huzura.

Ey Mescid-i Aksa! Ey zayıflığımızı yüzümüze vurmayan ve ey kalplerimizin yön değiştirmesine rağmen bizimle küs olmayan.

Biz inanmışlığımızı hiç kaybetmedik.

Zaafa düşüp, hüznümüzü biriktirmedik. Yanlıslara karşı doğruluktan asla vazgeçmedik.

Kubbenin altında dindirdik en şedit sancılarımızı. Senin varlığında tanıdık vefayı, vefasızlığı. Ahde vefayı, sözüne bağlı kalmayı, yanlıslara sapmamayı yanı başında öğrendik. İnan-dığımız yoldan dönmemeyi, verilen emaneti kaybetmemeyi yine senden öğrendik.

Ey Mescid-i Aksa! Ey zafer müjdesini bekleyen ve ey utan-cımızdan yüzüne bakamasak da bizden asla yüz çevirmeyen.

Biz cesaretimizi hiç kaybetmedik.

Gözlerimizi kilitleyen hainlere karşı direnmekten başka muradımız olmadı. Dünyanın en derin uykusundan uyan-maktan ve uyandırmaktan başka hayalimiz olmadı. Başkaları-

nın hayali bizi korkutsa da korkularımızı cesaretle değiştirmeyi öğrendik senden. Hz. Süleyman aşkına, Hz. Meryem hatırına imanımızdaki yangının sönmesini hiç istemedik. Hz. Musa'nın şükrünü, Hz. İsa'nın tevekkülünü, Hz. Muhammed'in inandırlığını rehber edinip kuşandık hainler kapına dayandığında. Senin için yorulmadan açtık ellerimizi semaya.

Ey Mescid-i Aksa! Ey acılarını unutup bizi avutan ve ey içimizdeki gülleri sulamaktan asla geri durmayan.

Biz hafızamızı hiç kaybetmedik.

Sana yapılanları unutursak kuruyacağımızı bilerek yaşadık bunca zaman. Senin bir taşına dokunulduğunda cümle Müslümanların dualarının kâlden hale ümit ederek yaşadık. Sen incinirsen, mekanında secdeye varan yüce ruhların incineceğini bilerek yaşadık. İliklerimizde hissetmezsek esaretini, tutsak olacağımız günlerin gelmesinin yakın olacağını bilinciyle yaşadık. Yaşadık ama sana yapılan zulmü bitirmek için birlik olmayı başaramadık.

Ey Mescid-i Aksa! Ey Nil'in komşusu! Ey Necid çöllerinin arkadaşı! Ey Mescid-i Haram'ın ve Mescid-i Nebevi'nin kardeşi! Ey Tur-i Sina'nın özlemi!

Biz sadakatimizi hiç kaybetmedik.

Şehadeti senin için yaşamış kardeşlerimiz hatırına, zalimlerin zindanında imanını tazeleyenler adına, gözlerinin önünde ailesinin her ferdini kaybedenler aşkına biz senden asla vazgeçmedik.

İhanetin bin bir türlüüne uğrasak da zincirleri kırmayı senden öğrendik. Zemininin altını kazanlar olsa da ayakta kalmayı senden öğrendik.

Biz vuslata talibiz, sen hürriyete...

Biz sana ayarladık zamanı, sen bizim dirilişimize...

Ey Mescid-i Aksa! Ey yiğitlerin mekanı! Ey nebilerin makamı! Ey gözlerimizdeki ümidin kıvılcımı!

Biz umutla aydınlığımızı da hiç kaybetmedik.

Kaldığımız dünya zindanlarından, senin mabedinin güneşine uyandık. İlk kiblemiz olmanın şerefini bir umut pusulası görerek yaşadık. Senden göklere açılan yolda Mirac'a çıkmış bir Peygamber'in ümmeti olmakla taçlandık.

Sana ihanet edenleri gördükçe kendi halimizden utandık. Derdinle dertlenmeyenleri duydukça gittiğimiz yolun yol olmadığını anladık.

Ey Mescid-i Aksa! Ey esaretiyle sınılandığımız mabet! Ey birliğimiz için duaya duran! Ey aynı safta olalım diye esarete düşen! Ey acıları dinesi ve zincirleri kırılacağı tutsak mekan!

Hız İbrahim, Hız İshak, Hız Yakup, Hız Yusuf, Hız Musa, Hız Davut, Hız Süleyman, Hız İsa, Hız Muhammed ve bütün peygamberler aşkına sende yeniden secdelere varmak istiyoruz. Kardeşlerimizle kıyama durmak; yeryüzünün en güzel mabetlerinden olan sende affa layık olanlar arasına katılmak istiyoruz.

Ey Mescid-i Aksa! Yıkıntılar arasında secdelerde huzuru bulanların huzurundan nasiplenmek için yakındır sana gelişimiz.

Senin varlığıyla dirilişimize tanıklık edeceğin gün bugündür. Suskunluğumuzun çığılğa dönüşeceği gün çok yakındır. Acizliğimizin son bulacağı gün çok yakındır.

Ölümün ayrılık değil vuslat olacağı gün çok yakındır.

Sonsuz rahmet sahibinin merhametini nasipleneceğimiz gün çok yakındır. Secdelerde yükseleceğimiz miracımız çok yakındır.

Hayata sözle direnendir o. Mısralarla konuşandır. Masumlunuzu hatırlatandır, dünyanın omuzlarınıza yüklediği dertleri neşesiyle dağıtandır.

IŞILDAYAN RUH PORTRELERİ

HAYATA SÖZLE DİRENENDİR O

(Ayla Ağabegüm Hoca'ya ithafen)

Bir gül çehresi dokunur günün tenhaliğine. Yalnızlığa mahkûm olduğunuzu unutturur size sevgi dolu bir ses... Bil-lur bir seda yankılanır içinizin sessiz sokaklarında. Zamandan alacaklı olsanız da mekanı tanımasanız da o ses dokunur yalnızlığınıza. Bir omuz verir size bazen. Bazen gözünüzün yaşını siler elleriyle. Üşüdüyseniz sarıp sarmalar sizi. Terlediyseniz alnınızdaki boncuk boncuk terleri siler. Hayatınıza değen bir güzel insandır o...

Hayata can katar sesi. Gücü tükenmişlere derman olur onun sözleri...

Hayata sözle direnendir o. Mısralarla konuşandır. Masum-luğunuzu hatırlatandır, dünyanın omuzlarınıza yüklediği dert-leri neşesiyle dağıtandır.

Harputlu Hacı Seyfullah'ın oğlu Şükrü Bey ile İstanbullu Saadet Hanımın en nadide çiçeğidir. Annesi Nişantaşı Kız Ortaokulu'nu bitirmiş, devrin şairlerinden Şükûfe Nihal'in öğrencisi olmuştur. Şiir zevkini bir şair öğretmenden alan Saadet Hanım, daha yürümeye bile başlamadığı yıllarda Çanakkale Savaşı'nda subay olan babası Mehmet Sadettin Bey'i kaybeder.

Bilecik'te doğup bir şehit torunu olarak büyüyecek olan Ayla Ağabegüm, evin gözbebeği olduğu için sokak aralarında çok koşturamasa da akrabalar ve komşular arasında geçen çocukluğunun farkına bile varamayacaktır. Elazığ'daki Mehmet Zeki İlkokulu'na başladığı sıralarda arkadaşlarından etkilenecek ve öğretmeninin annesine, "Ayla da afacanlıkta arkadaşlarına benzemeye başladı." diye sitemine utanarak muhatap olacaktır.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında babası siyasetle ilgilenmiştir. Babası Şükrü Bey, Anadolu'yu kalkındırmaya yönelik çalışmalara katılarak, dedesinin bütün servetini bu işe yatıracaktır. Fakat işler umduğu gibi gitmeyince hayatına memuriyetle devam edecektir babası. Ortaokulu bitireceği yıl vefat eden babasını, okuduğu Kuran-ı Kerim'le ve anlattığı ibretli hikâyelerle hatırlayacaktır Ayla Ağabegüm.

Babasından miras kalan nasihatler, o hikâyelerin içinde saklıdır. Yunus Emre'den, Rıza Tevfik'ten ve Mehmet Akif'ten şiirler okuyan babasının sesi kulaklarından hiç çıkmayacak, ulaştığı başarılarında onun verdiği emekleri göz ardı etmeyecektir. Asıl, babasının vefat ettiği gün büyüdüğünü söylese de onun küçük kızı olmaktan hiç vazgeçmeyecektir. Yüreğinde biriktirdiği o engin baba sevgisi ile kimlerin yaraları sarılacaktır kim bilir?

Herkese vefalıdır o. Öğrencilerine karşı özverilidir. Yüzünde hüznün izi olana, bir tebessümü değer. Hüznü çocuk yaşlarında tanıdığından mıdır bilinmez, başkalarının yüzünde gördüğü hüznü hemen dağıtmak ister.

Okul yıllarında unutamadıkları vardır. Munise Özgür ismindeki öğretmenini herkes gibi o da çok sevecek, okulun müzik odasında öğretmeninin çaldığı piyano eşliğinde çocuk şarkıları söyleyecektir. Okulu bitirip öğretmen olduktan sonra yıllarca öğretmeniyle mektuplaşacaktır. Öğretmenlik hatıralarını yazmasını çok istediği öğretmeni, gün

gelecek yazılar yazdığı ilk defteri ona armağan edecektir.

Herkesin hayatına dokunan bir güzel insandır o. Yalnızlığı avutan, zamana meydan okuyan, gençlerin zihninde yerini bulan bir özge candır.

Ortaokul ve lise yılları Elazığ Lisesi'nde geçen Ayla Ağabegüm, devrin seçkin öğretmenlerinden dersler alacak, İstanbul'dan getirilen kitaplar ile edebiyat dünyası ile daha çocuk yaşlarında tanışacaktır. Ufkun ötesini gören Ayla Ağabegüm, özenle sakladığı şiir antolojilerini o yıllardan kütüphanesine kazandıracaktır.

İçinizdeki fırtınaları onun yüreğinin sükûnetinde dindirebilirsiniz. Çözemediğiniz bir derdinizi ona açık fikrini alabilirsiniz. Kendinden çok başkalarını düşünen yanıyla hayatınızın içindedir. Çöllerde kaldığınızda aradığınız bir vahadır. Unuttuğunuz yanlarınızı size hatırlatandır.

Doktor olma arzusuna duygusal olarak karşı çıkan annesi ile sözle de olsa mücadele etmek istemez. "İsteddiğin mesleği seçebilirsin, ancak geceleri nöbet tutarak evden uzak kalan bir kızım olmasını istemem." diyen annesini incitmeye de gönlü el vermez. Onun hayat felsefesi kimseyi kırmamak üzerine kurulmuştur sanki. Dalından koparmaya kıyamayacağınız naif bir güldür O. Sevgiyi kana kana yanı başında içebileceğiniz duru bir pınardır.

Annesi, hayatının anlamıdır ve hayatını anlamlandıranıdır. Doktorluğa en yakın meslek olan öğretmenliği seçmesindeki en büyük etken annesidir. Şiir ve edebiyatın her dalı ilgi sahasında olduğundan Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü seçecek, bu vesileyle anne kızın yolu İstanbul'a düşecektir. İstanbul rüyalarının şehridir. Fakülteyi burada okuyacak olmak en büyük şanstır onun için... Ahmet Hamdi Tanpınar, Mehmet Kaplan, Faruk Kadri Timurtaş,

Ali Nihat Tarlan, Reşit Rahmeti Arat, Mahir İz, Muharrem Ergin, Necmettin Hacıeminoğlu hocalardan ders almak bahtiyarlığına erişecek; edebi hayatı bu şahsiyetlerin verdiği temellerle şekillenecektir. Hocalarının Türkçeye olan hayranlıkları, milli duygularının yüksek oluşu hayatına taşıyacağı izler arasında olacaktır.

Öğrendiklerini öğretme zamanı geldiğinde, kendisini tayini gurbete çıkan her öğretmen gibi Çalılık romanındaki Feride gibi hissedecektir. İstanbul'a olan hayranlığına rağmen, güzel olan hatıralara rağmen elinde bavuluyla Adana yollarındadır, yanında can yoldaşı annesiyle...

Ev bulmak, bulduğun evin kirası ile ihtiyaçlarını maaş ile dengelemeye çalışmak her yeni öğretmenin yaşadığı zorluklardandı. Ama öğretmenlik zorluklara rağmen güzeldir. Solgun bir yüzde tebessüm olmak, üşüyen bir eli okşamak, dağınık bir saç toplamak, geleceğe dair umudunu yitirenlere ışık olmak güzeldir. Hiçbir şeyi bilmeyenlere bildiklerini öğretmek ve gözlerinin ışıltısına şahit olmak güzeldir. Çocukların yarına dair hayallerine ortak olmak her şey değerdir.

Ama ah o İstanbul özlemi yok mu? Öğrencilik yıllarının ve rüyalarının şehri. Unutamadığı zamanların şahidi. Boğaz'da erguvanların gülüşüne tanık olduğu şehir. Yakamozların özlendiği, rüzgârından hal hatır sormaya hayran olduğu şehir. Öğretmenliğine devam etmek istediği şehir. Üniversite anılarının her gün gözünün önünden geçtiği şehir. Özlemek, istemektir belki de. İstemek dua idi. Hayal şehre koşar adımlarla döneceği günler gelmişti artık.

Üsküdar Kız Lisesi'nde öğretmenliğe başlayacaktı. Bu onun İstanbul ile yeniden buluşmasıydı. Ağlayan bir genç kızın yüzündeki tebessümdü o. Kimine anne, kimine abla, kimine sırdaş. İmkânı olmayana imkan olmaya çalışması,

hayallerinin peşinden gidenlere ufuk olması onun en büyük özelliği idi. Hayatı boyunca hiç bencil olmadı. Menfaatlerinin peşinden koşmadı. Adaletli olmayı, ideallerinden taviz vermemeyi öğretti. Yaşadığı gibi etrafındakileri yaşatmaya çalıştı. Sevgi en büyük sermayesiydi. İkelik bir duruşu vardı. Haksızlıklara, adam kayırmacılığa tahammülü hiç olmadı. Cömertti. Doğruluktan asla vazgeçmedi. Menfaatlerinin peşinden koşanları dost edinmedi. Dürüst olanları, halka hizmet edenleri yar, dost ve arkadaş seçti kendine.

Hayatının dönüm noktalarından biri, ikinci üniversite olarak gördüğü Türk Edebiyat Vakfı ve Ahmet Kabaklı Hoca ile geçen günleri olacaktır. Sekiz yıl boyunca Türk Edebiyat Dergisi'nin Yazı İşleri Müdürlüğü görevi üstlenecek, hizmetlerinin karşılığı yeni dostlar ve edinilen tecrübeler olarak kendisine geri dönecektir. Türk Edebiyat Vakfı'nı, hayatının şansını olarak görecektir. Vakıf bir okul, Ahmet Kabaklı Hoca ise o vakfın en bilgili ve en özverili mihmandarıdır.

Gidenlere aldırmadan, kalanlarla yoluna devam etmenin ve bilgisine yeni şeyler eklemenin erdemine sığınacaktır Ayla Ağabegüm. Çok çalışacak, yorgun zamanlarında annesinin yanı başında hem ruhunu hem de bedenini dinlendirecektir. Kendinden çok sevdiklerine zaman ayırarak, kimseyi incitmemeye özen gösterecektir.

O, bildiklerini öğretmen hazzını doruklarda yaşayan bir münevverdir. Gözlerinize bakınca sevincinizi de hüznünüzü de tanıyandır o. Toplumun kanayan yaralarını sarmak için mücadele etmekten asla bıkip usanmayandır, toplum mimarıdır. Ama önce gönüllerin mihrabıdır. Yüreğinin ta ortasında sevgisini sonuna kadar yaşayan ve yaşatandır. Derdinize ümidini katık yapan, dermansızlığınıza her durum ve şartta çözüm arayandır. Yalnızlığı kalabalıklarla avutandır. Sevgiyi en çok hak eden, yanındayken sohbetinden

zamanın nasıl geçtiğini anlayamadığınız bir özge candır. Vefa en yakın dostudur. Bu yüzden asla unutulmayacak olandır.

Onun yazdıkları, yaşadıklarıdır. Yaşamına dair aktardığı cümleler, içimizin karanlıklarını aydınlatan bir çerağdır. “Mısralarla Konuşan” ve “Sözle Direnen”dir o. O herkesin gönül hocasıdır. O has bahçelerin gül goncasıdır.

Onun ışığınızda yol bulabilmek, başkalarına da Ayla Ağabegüm gibi ümit olabilmek dileğiyle.

İKİ ÖMRÜN BEREKETİ

Bir elif çizilir hayatın tam ortasına. Bir vav bereketi düşer gecenin kıvrımına.

Sırrını ifşa etmeye çekinir zaman. Mekân, en güzel şekliyle tasvir etmeye hazırlar kendini. Mahir bir el değer âharlı kâğıtlara. O kâğıtlarda buluşur hattatın kamışı. O kâğıtlarda buluşur bir müzehhebenin fırçası. Kalem de fırça da aşkını fısıldar usulca kâğıtlara. Bir kelebek kanatlanır âtiye doğru. Bir çiçeğin kıvrımlarında ahdini tutmaya doğru.

İçinden hayat geçen bir semtin eski sakinlerindedir Uğur Derman. Üsküdarlı Nazime Hanım’dan doğduğunda başlar bu semte olan sevdası ve yolculuğu. Bildiğini aktarmaktan haz duyan, kendini ilme adayan, kalemini hakkı söylemek için kullanan bir güzel yürektir o. Ufku her zaman açık, tevazu ve erdemi şahsında bütünleştiren, kâğıda derdini söyleten bir usta hattattır.

Mahir İz, Necmettin Okyay ve Süheyl Ünver hocalarının en büyük mirasıdır o. Türk İslam kültürünün anahtar harfleri onun kamışında sanata dönüşür. Bir kültürün izlerini

aktarır yazdıkları ve yaşadıklarıyla. Ailedeki üçüncü eczacı olsa da kâğıdın derdine derman olmayı tercih edecek, kelimelerin gücünü mürekkebinden dökülen damlalarla işleyecektir. Kamış kalem onun elinde olmaktan mutlu, harfler ona teslim olmaktan umutlu olacaktır.

Bir hatayı zarafeti, bir gongaçgöl sıcaklığı, bir pencin neşesi değer yanağınıza. Bir mukaddimedir hayat. Elif ile başlayan ye ile biten harflerin arasında izini sürersiniz yaşamışlıkların. Yaşanılan ve yaşatılan kazanılmış hayatlardır. Hayal kırıklıklarının yerini süsleyen hayırlara vesile olan başlangıçlardır.

Ankara'da başlayan hayat yolculuğuna, İstanbul'daki tahsil hayatı ile devam eder Fatma Çiçek Derman. İstanbul, Çiçek Hanım'ın ellerinden tutup getirdiği yakamozları usulca kucağına uzatır. Bir güzel Çiçek'le tanışmış olmanın saadeti yaşarken şehir, o yaşadığı hayal kırıklıklarının hayırlara vesile olacağını henüz bilmemektedir. Yolu hocası Süheyl Ünver ile kesiştiğinde, hayatının kıvrımlarında kazandıklarının kaybettiklerinden daha fazla olduğunu keşfe çıkacaktır. Artık bir ustanın asistanıdır. Tarihi, milli değerleri ve ömrünü adayacağı tezhip sanatını hocasından öğrenecektir. Süheyl Ünver, Rikkat Kunt ve Muhsin Demironat'ın en güzel emanetidir o. Yalnızlığın kıyısına çekilmiş kâğıda, renklerin dilindeki şarkıyı aktarandır. Halden hale geçilen, muhabbeti gözlerden gönüllere taşıyan tezhip sanatının nesilden nesile aktarıcısıdır.

Maddeyi arka plana atıp mana âleminde yolculuğa çıkmaktır tezhip. Size emek vereni rahmet ve minnet ile yâd ederken, öğretme zamanı geldiğinde talep edeni önüne katmaktır. Kâğıttan öte kendini bezeyebilmenin hünerini ortaya koymaktır. Kâğıdı değil asıl ruhu şekle sokmaktır.

Bu iki ömrün hikayesi, ayrı mekanlarda başlasa da aynı insanların yanında keşişecektir. Süheyl Ünver Hoca bir miladın başlangıcı olacaktır. Uğur Derman, içinde saklanan hazinesinden en güzel “Çiçek”i yüreğinin yanı başına ilıştirecektir. Kendi aydınlığına bakar gibi, ruhun bütün pencerelerini aralar gibi birlikte bir hayata tutunacaklardır. Ömürlerini verdikleri sanatta ve kurdukları aile yuvasında birbirlerine eş olarak yaşayacaklardır, birbirlerinin rengini tamamlayacaklardır.

İşte o gün seherler şenlenecek, bülbüller güllerin kokusuna, baharlar rahmet yağmurlarına tanık olacaktır.

İçinden hercailer geçen bir hayatın izlerini sürerken, yarım kalmış hayaller için sevgilerinden taviz vermeyen iki güzel yürektir onlar. Rızası alınmayan bir işin hayrının olmayacağını bilen ve yaşayandır. Buluştukları hayat yolculuğunda onlara eşlik edecek üç erkek evlada sahip çıkacak, annelik ve babalığın en yüce makam olduğunu nesillere aktaracaklardır.

Ey sanatla gönlümüze “Derman” olan iki güzel insan! Bizler yaşamın orta yerine çizdiğiniz Elif’den öğrendik dik durmayı. Hayatımızı renklendirdiğiniz pençlerden, hatayilerden, goncagüllerden sevdik baharı. Yetiştirdiğiniz talebeleriniz sizden öğrendikleri kabiliyet ve sabırla yol almaya devam edecek.

Gelenekle geleceği besleyenlerin mimarı olan Çiçek ve Uğur Derman hocalarımız, sizleri her zaman sevgiyle ve saygıyla selamlıyoruz.

Ey nağmesine sözün gücünü ekleyen can sahipleri! Ey keşfedilmemiş bir yolculuğa bizleri de dahil edenler! Hikmeti öğreteceğiniz nice yarınlarınız olsun. Ahlakı bezediğiniz nice güneşler doğsun ufuklarınıza. İbadet hazzıyla yaptığınız hayırlı işlerinizin devamını, ömrünüzün bereketli olmasını diliyor, kalem ve kelamın sahibi Yüce Allah’a sizleri emanet ediyoruz.

KALEMİ KONUŞTURAN ÜSTAD: HATTAT HASAN ÇELEBİ

Bir sırrı keşfetmekteydi zaman. Mekân sırdaşını tanımaktaydı. Kalem, sıcak bir el kendisine dokunduğu için bahtiyar, kâğıt harflerle tanışmış olmanın huzurundaydı. Kâğıdın hüznü dağılsın diye mürekkep nehir olup akardı. Harflerin kaderi kâğıda ve mürekkebe sırrını açmaktı. Sabrı teselli ile yoğurmaktı hattatın kaderi...

Güneşe doğru iltica eden bir güzel yürektir, kelim ve kalem ehlidir o. Kâğıt ve kalem arasındaki aşka şahittir; zirvedeki imtihana talip, zoru başarmaya azimlidir.

1937 yılında Erzurum'un Oltu ilçesine bağlı İnci Köyü'nde başlar hayat yolculuğu Hattat Hasan Efendi'nin. Yoklukları varlığa değişmeye meyilli, ateşin içindeki güle sevdalıdır o. Kendi halinde yaşayan bir ailenin üyesidir Hasan Çelebi.

Kâğıt ve kaleme tutkundur tutkun olmasına ama okula gidememiştir. II. Dünya Savaşı'nın getirdiği ağır hayat şartlarına rastlayan çocukluğu, onun hayallerini ertelemesine yol açacak ve içindeki bu aşk yıllar sonra kalemin ustası olarak anılmasına sebep olacaktır.

İlk hocası olan dayısı sayesinde, köy kahvesinin duvarına asılan Köroğlu ve Köylü gazetelerine bakarak okumayı ve yazmayı öğrenecektir. Hatta okula giden çocuklara da dersler verecektir. Mısır koçanından yaptığı kâğıtlarda huzuru bulacak, iz çıkaran kamları hünerli elleriyle kaleme dönüştürecektir. O eller ki, kalemin de kâğıdın da hakkını verecek ellerdi.

Kâğıt karşılığı yaptığı ezberler, ona hafızlığın yolunu açacak ve hafızlık ise İstanbul'un kapılarını aralayacaktır. Bir uzun yürüyüşün öncüsü olmak, karanlığa bir kandil yakmak, gönüllerde taht kurmak düşecekti payına.

Hasan Çelebi, sultanların rüyası ve şairlerin methiyesi olan İstanbul'a geldiğinde henüz on altı yaşındaydı. Onun gözünde İstanbul, bir hattatın elinde çizilmiş zarif elif gibiydi. İstanbul'a Kur'an-ı Kerim'i tecvid ve erkanı ile öğrenmek için geldiğinden, ilk durağı Bacağı Kesik İsmail Efendi olacaktı. Fatih'te Üçbaş Medresesi'nde beş ay, İsmail Ağa Medresesi'nde altı ay kaldıktan sonra oradan da Çinili Medresesi'ne geçecekti. Altı ay sonra Üsküdar Müftülüğü'nde müezzin vekili olarak görev alacak, bir yandan da İstanbul'da ders aldığı medreselerin ve gittiği camilerin hatlarını taklit edecekti. İstanbul'da tamamladığı askerlik görevinin sonrasında evlenmek için gittiği Erzurum'da kalacak, üç yıl sonra hasretine dayanamayıp İstanbul'a geri dönecekti.

Yıllarca müezzinlik ve imamlik vazifelerini yaparken, mezar taşlarına duyduğu ilgi onu Taşçı Yusuf ile tanıştıracak ve hat derslerinin yolu açılacaktı. Hattat Hamit Aytaç ile tanışması Taşçı Yusuf sayesinde olacaktı olmasına ama Hoca meşgul olduğundan onu öğrencisi Halim Özyazıcı'ya yönlendirecekti. Halim Hoca ile başlayan hat dersleri de dört ay sonra Halim Hoca'nın vefatı sebebiyle yarım kalacaktı. Kendisini boşlukta hissedenden Hasan Çelebi, bu sefer de Ömer Nasuhi Bilmen'in oğlu Avni Bilmen'in vasıtası ile tekrar Hamid Aytaç'a gidecek ve on sekiz yıl boyunca onun öğrencisi olma bahtiyarlığını yaşayacaktı. Hamit Aytaç Hoca'nın vefatı ile geride bıraktığı vasiyeti, Hasan Çelebi ile hat sanatının yeniden neşet etmesinin ipucu gibiydi: *"Mezar taşımı, Hafız Hasan yazsın."*

Hoca'nın vefatı ile duyduğu üzüntüden kâğıt ve kalemi

altı ay eline alamayan Hasan Çelebi, bu yokluk ve zorluk dönemlerinde sohbetlere giderek, araştırmalar yapacak ve kitaplar okuyacaktı.

1975'de Hamit Aytaç'tan sülüs ve nesih, 1981'de Kemal Batanay'dan rik'a ve talik meşk ederek dört yazıda icazet sahibi olan Hasan Çelebi, artık tanınmış bir hattat haline gelmişti.

Kalem onun elinde konuşacak, kâğıt ise sükût edip onun kaleminin sesini dinleyecekti. Hasan Çelebi, sabrı hayatına aksettirerek, talebelerine sadece doğru yazmayı öğretecekti. Bildiklerini esirgemeyecek, kapısına gelen herkes onun sevgi ve sabır halkasında buluşacaktı.

Hayatı ile sanatını bütünleştirerek, mihrap ile kalem arasında geçen ömrüne güzel şahitler bırakacaktı. Mihrap ve kalemi yar bilen Hasan Çelebi, kalemi sadece kâğıda değil öğrencilerinin ruhlarına da değdirecek, onların hayatlarında unutulmaz izler bırakacaktı. Tevazu ile beslenen yanında gururdan izler taşımayacak, duvarlara meşk edilen yazılardan çok hat sanatını yarınlara aktaracak talebeler yetiştirmenin bahtiyarlığını yaşayacaktı.

İtidali elden bırakmayan Hasan Çelebi, hayatı boyunca kimseyle kavgalı olmadan, hayatının elli yılını adadığı hat sanatı ile Cumhuriyet devrinin ilk hattatı olma şerefine nail olacaktı. Yurt içinde elli üç, yurt dışında yirmi dört caminin yazılarını yazan Hasan Çelebi; Güney Afrika, Kuveyt, Kazakistan, Belçika ve Tataristan'daki camileri de hatlarıyla süsleyecekti. Hizmet hayatının en bahtiyar zamanlarını Medine-i Münevvere'deki Mescid-i Nebevi'de ve Kuba Mescidi'nde geçirecek, o beldede yazdığı yazılarla hayal edemeyeceği duyguların sahibi olacaktı. Yurt içi ve yurt dışında düzenlenen Klasik El Sanatları konulu pek çok karma sergiye katılacaktı.

2008 yılında Kültür Bakanlığı tarafından Sanata Hizmet Ödülü'ne, 2011'de de Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'nü almaya hak kazanacaktı Hasan Çelebi. UNESCO tarafından "Yaşayan İnsan Hazineleeri Ulusal Envanteri"nde adı anılacak ve 2013 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesi'nin düzenlediği bir törenle kendisine fahri doktora unvanı takdim edilecektir.

Artık tarih onun adını, "Reis'ül-Hattâtin *Hasan Çelebi*" ya da "*Şeyh-ül Hattâtin Hasan Çelebi*" adıyla yazacaktı. Himmet ve gayret ehli olan Hasan Çelebi, talebeleri için; "“İftihar olsun diye yetiştirmedim, İslam sanatı yayılsın diye yaptım.” ifadelerini kullanacaktı.

Emek verdiği talebeleri için bir üniversiteydi Hasan Çelebi... Ümidini kaybedenlere bir hayat kandili, yoklukların içinde varlığı keşfedendi. Eserlerindeki incelik ve zarafet, onun karakterinin bir yansımasıydı. Çizgiye söz geçirendi o. Kâğıdı ve kamışı konuşturandı.

Hasan Çelebi Hocamızın yüreğinde biriktirdiği sevgiden ve gözlerindeki ferden nasiplenmek dileğiyle.

DIRİLİŞ ŞAİRİ SEZAI KARAKOÇ'A VEDA

“Mezarlarda yeni sesler

Gün doğmadan Şehzadebaşı'nda”

Öylece boşluğa baktım saatlerce... Kalabalığın nemlenen gözlerine baktım. Suskun hıçkırıklara kulağımı tıkamadan, gözlerimi kapamadan etrafıma... Derin uykulardan uyanırcasına, ölümü bilerek, dirilişi hatırlayarak baktım. İbret nazarıyla, hiçliğin maktülü olduğumu unutmadan.

“Ben kandan elbiseler giydim, hiç değiştirsinler istemezdim” dediği zamanlara döndüm bir an. Yoktum ortada. *Zamana Adanmış Sözcükler* vardı. Kendimize yabancı başkalarına yar olunan günler vardı. Zihnimin bir yerinde saklandığım yerden çıkarsam, yolumun beni *Diriliş Muştusu* ile ağırlayacağını biliyordum. İçtiğim suyun, yediğim nimetin şükürünü unutturmayana hamd ederek baktım öylece.

Öyle bir sızı ki *Gün Saati* vurduğunda dincek gibi değil. *Gün Dönümü* vakitlerinde kulağıma fısıldanan bir ağıt gibi *Mona Rosa*. Hür bir sevda nasıl kanatlanıyorsa öyle. Bir hüznün nasıl demleniyorsa öyle. Öylece baktım ardından...

Kalabalıkların boğazındaki düğümü çözemezdim. Bir gül deminde, bir miraç yükselişinde iken sen İnsanlığın *Diriliş*'ne şahittim. Yeniden ve yeniden çoğaldım orada. Bir daha ve bir daha büyüdüm yanı başında.

Bir ara takatsizlikten yere düştüm. Ayağa kalkmak için *Diriliş Muştusu* gerekiyordu. Ben dirilsem, yanımdaki, diğeri, ötedeki dirilecekti. *Diriliş ve Hatırlayış* adına kenetlenecek ve hayallerimi örselemelerine izin vermeden yoluma devam edecektim. *Dirilişin Çevresinde* yeniden bilenecek bugüne ve yarına Fatihalar öğretecektim.

Leyla ile Mecnun'da aradım, yaşamak ile sevmek arasındaki farkı... *Yitik Cennet* gibiydi hayatımı çıkmaza sokan her şey. Ezikliğimi, mahcubiyetin bana yüklediği her duyguyu özümüne katık yaparak aradım kendi cennetimi. Bitti sandığımız koşullarda yeniden yürümeye başlamanın heyecanını taşıyarak. Kavgadan sıyrılıp bir köşede yeni mabetler inşa edecek olmanın hazzını yaşayarak. Vazgeçmeden, vehamete kapılmadan **Hızır'la Kırk Saat** geçirmeye kendimi adayarak.

Diriliş Neslinin Amentüsü ile kendi kendimi gözden geçirmeye, düşünce hayatımla inancım arasında kopmuş olan

bağları yenilemeye söz vermiştim. Ne kadar başaracağımı bilmeden. *Düşünceler-Kavramlar* arasında sıkışıp kalmışsam, *Düşünceler-Kurumlar* arasında yalnızlaşmışsam, bir *Kıyamet Aşısı* gerekir ruhuma...

Medeniyetin Rüyası - Rüyanın Medeniyeti Şiir de kendimi bulmak zaman almışsa, *Dişimizin Zarı*'na değmişse nazar ya da *Eğik Ehramlar* giymişsek, çıplak bedenimize bizi sarıp sarmalamayan.

Öylece kalakaldım avluda. Kalabalıklar arasında İslam'ın Dirilişi'ne şahit olarak. Tarihin Yol Ağzında olduğumu henüz idrak edememişim. Bir garip haldeydim; bildiği her şiiri unutmuş, karanlıkta kalmış, fikirleri uzağa savrulmuş. Mahcupluğumu hesaba çekmeye kalksalar diyecek söz bulamayacak halde öylece kaldım.

Meydan Ortaya Çıktığında bir savaşçı gibi şehrin tam ortasında durabilir miydim? Cesurca insana inanmışlığımı haykırabilir miydim? Ruhun Dirilişi nasıl olurdu? Topraktan yükselen Doğum Işığı değilse nedir?

Yalnız kalmışlığım, kalbimde oluşan boşluktan. Işıkları sönmüş bir şehrin ortasında Varolma Savaşı veriyor olduğumu anlamasınlar diye örttüm bütün hecelerim üstünü.

Samanyolunda Ziyafet var deseler de gitmeyecektim. O kadar yorgun ve bir o kadar da yenik düşmüştüm hüznem. Oysa o gün, hürriyet benimleydi. Şahdamar'ından daha yakın olana teslim olmuşsun, yüceler yücesi bir Makamda'ydın.

Karanfiller, güller ve Fatihalar iniyordu toprağa. Yeniden diriliyordu şehrin çocukları. Çilenin içinde ezberini yapmış olanlar kalbini hazırlıyordu Alın yazısı Saati'ne. Ayınlar Çeşmeler gibi yağıyordu. İzah etmeye takatim yoktu Ateş Dansı'nı.

Taha'nın Kitabı - Gül Muştusu gibiydi. "Ellerini sıkma ey çocuk" dedim, dişlerini sıkma. Ağlayabiliyorsan Şehzadebaşı'nda sevdiğinin yanında ağla. Şımarık çocuklardan olma sakın. Armağan edilen vazifenin kıymetini bilerek, dik dur ayakta.

Öylece saatlerce durdum orada. Şehir yanı başındaydı senin dirilişine şahit olmak için. Bileğinin kuvveti, kelamının mahareti ve şiirinin adaleti oradaydı. Oradakilerin neye ihtiyacı varsa hepsi aldı nasibini. Yapı Taşları ve Kaderimizin Çağrısı'na kulak verenler de oradaydı, Sevgi Devrimi ile yüreğini bileyenler de.

Öylece kalakaldım orada. Başladığımız yerde. Hiçliğe hayran olarak.

ÇOCUKLUĞUMUZUN KAHRAMANI: YAVUZ BAHADIROĞLU

Hayatınızda iz bırakanları unutmayın. Çocukluğunuzdan beri sizi cenk duygusuna davet edenleri, sizi yazılılarıyla ve anlattıklarıyla büyütenleri. Bazen kelimeler ok gibi fırlıyorsa bir kalemde ve o kalem yalnızlara yoldaş oluyorsa, o izin peşini bırakmayın. Yanlış anlatmak uğruna kendini siper edenleri unutmayın.

Hayatı anlamaya çalışırken yorulsanız bile hayatı anlatırken yorulmak bilmeyenler vardır. Yazarken içini dökmez sadece; dünü ve bugünü ortaya koyar onlar, yarınlar yolda kalmasın diye. Tek sermayesi, bildikleridir. Bildiklerini anlatmazsa bir şeyler yarım ya da eksik kalacaktır.

"Ders kitaplarına tikiştirilen yalanlarla, abartılı övünme ve şişinmelerle bizim kuşağın çocukluğunu çaldılar. Kana kana oynayamadık, çünkü oyuncağımız yoktu." diyen bir yazar tanıdım. Derdini seven bir yazarın kitaplarıyla bü-

yümek, en büyük bahtiyarlığımız oldu. Maziye hayran olurken, geleceğe emin adımlarla hazırlanmak düştü payımıza. Belki de tarihi sevmem bu yüzden. Tarih öğretmeni olurken, doğruyu anlatma azminin aşısı oldu kitaplar.

Yavuz Bahadıroğlu, çocukluğumun en güzel hazinelerinden biriydi. Düne dair biriktirdiklerim arasında onun eserlerinin yer alması talihimiz oldu.

Tehir edilen anların arasından mekânı ve zamanı size yeniden tanımlayan yanıyla bilir okurları onu. Tarihe notlar düşen bu güzel insanın babacan tavrıyla hemhal olur, yazdıklarını okurken anın içinde bulursunuz kendinizi.

1945 yılı başında Rize'nin Pazar ilçesine bağlı Hisarlı köyünde dünyaya gelen Yavuz Bahadıroğlu (yani nüfustaki adıyla Niyazi Birinci), ailesinin beş kız çocuğundan sonra dünyaya gelen tek erkek çocuğudur.

Çocuk yaşlarda Türk ve dünya klasiklerini okumaya başlayacak, yine o yaşlarda duvar gazetesi çıkaracaktır. Hayatı boyunca, yazmanın cesaret istediğinin en güzel nişanesidir Yavuz Bahadıroğlu. Çıkardığı gazetede dönemin sosyal olaylarına eleştirel bakış açısıyla yaklaşması nedeni ile okul müdürünün engeliyle karşılaşsa da bu alıkoymalar onun edebiyattan ve gazetecilikten vazgeçmesine neden olamayacaktır.

1971 yılında henüz yirmi yaşlarında iken İstanbul'da Yeni Asya Gazetesi'nde muhabir olarak başladığı gazetecilik mesleğinde araştırma inceleme, röportaj ve fıkra yazarlığının yanı sıra yöneticilik görevlerinde bulunacaktır. Gazetede Şeref Baysal ve Veysel Akpınar isimleriyle köşe yazıları yazarken, Osmanlı Devleti'nin çeşitli dönemlerini ele aldığı romanlarında Yavuz Bahadıroğlu adını kullanacaktır.

Tarihî roman yazma nedenini “*Hazinenin kapağını kaldırmak istedim.*” diyerek açıklar Bahadıroğlu. Yazdıklarıyla bıraktığı iz en büyük sermayesi olacaktır. “*Romanlarıma “tarihî roman” dediler, ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, bendeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum*” diyen Yavuz Bahadıroğlu, “kapağını kaldırdığı hazine”den açılan cenk meydanlarının hile ve tuzaklarına aldırmadan, kalemiyle nice fetih müjdelere vesile olacaktır.

Malazgirt’te Bir Cuma Sabahı’na selam verirken, aynı zamanda **Tarih Cesaretle Yazılır, Çünkü Biz Osmanlıyız** diyecek kadar cesurdur. **Endülüs’e Veda** edilirken, **Buhara Yanıyor’ken, Kırım Kan Ağlıyor’ken** yanı başımızda hep bir **Sunguroğlu** vardır onun kitaplarında. Yiğit, cesur bir alperendir. Ümitsizliğe düştüğümüz zamanlarda, ‘bayrağı teslim etmeyin’ dercesine bizi ayakta tutmaya çalışır oktan fırlanmış gibi olan satırlarıyla...

Tarihi romanlarının sayısı otuzu aşmış olsa da o bununla yetinmeyecek, senaryolar yazacak, fikri eserler ortaya koyarak yüzlerce çalışmaya imza atacaktır. Yurt içinde ve yurt dışında çeşitli konularda binlerce konferans vermesi, onun bildiklerinin zekatını verme azmini açıkça ortaya koymaktadır. Çeşitli kurum ve kuruluşlardan ödüller alacak, iki kitabı Kültür Bakanlığı tarafından yayımlanacaktır. Ulusal yayın yapan Moral FM radyosunda günlük yorumlar yaparken, bir yandan Yeni Asya, Yeni Nesil ve Vakit gazetelerinde köşe yazıları yazarken, TV Net’te “Tarihçe” adlı programı yaparken de içindeki atları dört nala süren bir yiğit delikanlıdır. Tarihi sadece sevmekle kalmamış bize hatırlatmış ve sevdirmiş Yavuz Bahadıroğlu.

Üç çocuğunun babası değildir sadece. Bütün çocuklara olan merhameti ve sevgisiyle yarınlarının inşasında onlara temel oluşturacak dinamikleri canlı tutmanın telaşında

olmuştur her zaman. Vakit geçip gitse de anı değerli kılmanın yollarını arayarak çocuk kitapları yazacaktır. Çocuk kitaplarında Bahadır Alp ve Nurcan Sevinç adlarını kullanarak çocuklara aile, okul, arkadaş sevgisi, yardımlaşma, dayanışma konularıyla ufuk açacaktır.

Dünlerini unutmadan köklerine sahip çıkmalarını hatırlatacak pek çok mesajı barındırır onun yazdıkları. Vicdanını asla bir kenara koymayan, vatan sevdalısı ve inanan nesillerin yetişmesinde bir temel taşıdır onun eserleri.

“Önümde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çarpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır” demesi de bu sevdanın ondaki tezahürüdür.

Yavuz Bahadıroğlu, Can Kardeş adındaki çocuk dergisini yönetirken de her devrin çocuklarına kendinden ve kapağını açtığı hazine değerindeki dünyadan izler taşıyacaktır. Okuduklarının herkese hitap edebilmesine özen gösterecek, anlaşılır olmak için her zaman kelimelerini özenle seçecektir.

Yazarken yaşamayan ya da yaşadığını yazmayanlar safında olmayacaktır hiç. Ne yazdıysa o kadar sahici, ne söylediye o kadar doğrudur. Konuşması gibi akıcıdır yazdıkları da. İnsanı diri tutar her zaman. Babacan yanıyla bilinir hep. Samimi yanına hayranlık duyar her daim onu sevenler. O konuşunca meydanlarda akıncılar gibi şen olmak, o anlatınca cenk meydanlarında vatana sahip çıkmak için sıraya girilir. Bazen *“Silah çekmeden düşmana istediğini vermek alçaklıktır”* sözleriyle toprağına sahip çıkan yiğitlere seslenir. Cesareti olur onların. Toprak verilmez alınır diyen atalarının feryadını tekrar haykırır. *“Dilerim Allah’ımdan, savaş günleri göstermesin. Barış içinde büyü, barış içinde yaşa”* diyerek savaşların en çok çocuklarda iz bıraktığına değinir. Acılarıyla büyüyen çocukların sessiz çığlıklarının sesi olur bazen de.

Manevi değerlerimizi de öyle güzel işler ki yazdıklarında, çocuklar usul usul öğrenirler. “Allah’tan korkmayan kula, köle olmaktan korkunç bir şey yoktur” sözleriyle hayatın olmazsa olmazlarını aktarır çocuklara. Darda kalmışlara zafer için Allah’a dua etmelerini öğütler. Ümitsizliğe düşenlere “Allah Kerim’dir” dedirtir. Her hikayesi bir anahtardır; karamsarlığa düşmeden, merhametle, tevekkülle kapalı kapılardan nasıl girileceğini öğretir farkına varmadan size.

En son, yazarlar için düzenlenen bir yemekte bir araya gelmiştik. Çocukken eserlerini okumaktan keyif aldığım Yavuz Bahadıroğlu ile böyle bir etkinlikte buluşacağımı hayal bile edemezdim sanırım. Hem de yazar olarak. Bütün salonu dolduran gür sesiyle yaptığı teşekkür konuşmasında bir kez daha anlamıştım neden gençlerin onu sevdiğini. Naif kişiliğinin yanında, cesur sözleriyle herkesi kendine hayran bıraktığını yakından görmek ayrı bir heyecandı.

Cesaretiyle, kalemiyle, kelamıyla sevildi Bahadıroğlu. İnsanların gönül tahtına kurulmuş bir yiğitti o. Sadece Anadolu’nun evlatları için değil Avrupa’dakilerin de ellerinden tuttu. Doğruyu haykıran dilini, sevgiyle coşan kalbini açtı insanlığa. Millet olmayı, kimliğine sahip çıkmayı ve şahsiyetli bir neslin yetişmesini arzuladı hep. Yazdıklarıyla tarih üzerinden bir milleti diriltme azmine şahit olduk. Dokunduğu nesillerden olduk, diliyle ve kalemiyle hayatına dokunduğu vatan evlatlarına şahit olduk.

Bizim için bir ağabey, çocuklar için sevecen bir dede, evlatları için candan bir baba, edebiyat dünyasının ise nefesiydi. Kimsenin önünde eğilmeyen, çalışkanlığı ile örnek bir şahsiyetti Yavuz Bahadıroğlu.

İşine sevdalı, köküne tutkun, gençler için genç kalmaya çalışan bir güzel insandı Bahadıroğlu. Onun gidişiyle kelimeler mahzun kaldı. Ama bize çok güzel miras satırlar bıraktı. “*Seni hep başarılı görmek isterim. Bütün hayatın bo-*

yunca çalış ve başar. Unutma ki: Çalışan kazanır, çalışmayan aldanır” sözlerinin her zaman ve hepimizin düsturumuz olmasını temenni ediyorum.

ÖZGÜRLÜĞÜN BİLGELİKLE BULUŞAN ADI: ALİYA İZZETBEGOVIÇ

Gözlerinden salıncaklar kuruludur gökyüzüne. Ufka ayarlı bakışlarından yarınlara adanmış zaferler tüter. Sessiz bir çığlıktır o. Kuşatılmış duyguların, hapsedilmiş hayallerin özgürlüğe açılan kapısıdır. Yalnızlığı sürgün etmeye meyilli olanların yanı başındadır. Ümidi tükenenlerin ümididir o. Barışa inananların gönül yıldızıdır. Kayıp haritaların ortasında kendi kaderini arayan bir milleti ayağa kaldırandır. Bir hayali binlerle bölüşen, gönüllerin fatihi Aliya İzzetbegoviç'tir o.

Yıldızların rengini seçememişti hiç kimse. Bulutların yeryüzünü gölgelemesine engel olunamamıştı. Karanlığa alışmıştı herkesin gözü ve her şey siyahtı. Rüyalari prangalıydı insanların bu hayalleri çalınmış ülkede. *“Yeryüzünün öğretmeni olmak için gökyüzünün öğrencisi olmak lazım”* diyen Aliya'ya ayarlıydı saatler. Zaman ona meyilliydi. O olmasaydı, karanlığı güneş sanacaktı herkes; esareti özgürlük sanacaktı.

Adını aldığı dedesi, Üsküdar'da askerlik yaparken tanıştığı Türk kızı Sıdika Hanım ile evlenerek Şamats'a dönmüş ve bu evlilikten beş erkek çocukları olmuştu. Aliya'nın babası Mustafa da Şamats'da doğmuştu. 8 Ağustos 1925'de Bosanski Şamats'da doğan Aliya, iki yıl sonra ailesi ile Saraybosna'ya taşındı. Artık onun için vazgeçilmez bir tutkuya dönüşecek özgürlük sevdasının tohumları da yüreğinde kök salmaya başlamıştı.

II. Dünya Savaşı sırasında Mladi Müslimani (Genç Müslümanlar) birliğine katılmıştı. Henüz on beş yaşındaydı bu birliğe katıldığında. Antikomünist ve antifaşist olan bu birliğin amacı, Balkanlarda Müslümanlığı tekrar diriltmekti. Ne var ki savaş sonrası Yugoslavya'da kurulan komünist yönetim, bu birliği yasadışı sayacak ve örgüte üyelik suçundan 1946'da Aliya'nın üç yıl sürecek mahkumiyet süreci başlayacaktı.

Hapisten çıktığında Aliya, Saraybosna'da 1956'da Saraybosna Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra uzun yıllar avukatlık ve hukuk danışmanlığı yapacak bir yandan da siyasi faaliyetlerini sürdürecekti. 1960'lı yıllarda İslam Deklarasyonu adıyla kaleme aldığı kitabıyla yeniden mahkumiyeti başlamıştı. 1983'de başlayacak ikinci hapis hayatı ise 1988'de son bulacaktı. 1950'lerden 1990'lara kadar geçen bu uzun süreçte komünist yönetim altındaki Bosnalı Müslümanların umudu olacak ve Yugoslavya'nın dağıldığı bir dönemde halkına önderlik yapacaktı. Müslüman halkın kararın günlerinin ardında, yüreklerinden doğacak bir güneşin var olduğunu hep hatırlatacaktı.

Bosna'da tarihe dipnot düşülecek günler Aliya ile başlamıştı.

26 Mayıs 1990 tarihinde Demokratik Eylem Partisi'nin kurucusu olmuş, ilk genel başkan olarak siyasi bir kimlik kazanmıştı. Partisi 18 Kasım 1990'da ilk girdiği genel seçimde ülke genelinde birinci çıkmış, 6 Ocak 1991'de Bosna-Hersek'in ilk Cumhurbaşkanı seçilmişti. Bu seçim, Demokratik Eylem Partisi'nin (SDA) girdiği ilk seçim olmasına rağmen büyük bir başarı gerçekleştirmiş ve cumhurbaşkanlığını kazanmasının yanı sıra parlamentoda da 86 sandalye elde etmişti. Artık Bosna'da tarihe dipnot düşülecek günler Aliya ile başlamıştı.

1990'lı yılların başından itibaren Yugoslavya Federasyonu içinde bir bağımsızlık hareketi baş göstermiş, esaret altındaki halklar birbiri ardından bağımsızlıklarını ilan

etmeye ya da bu yönde niyetlerini ortaya koymaya başlamışlardı. Bosna-Hersek de 1 Mart 1992'de gerçekleştirdiği referandum sonrasında bağımsızlığını ilan etti. Çünkü yapılan referandumda halkın % 62,8'i bağımsızlığı tercih etmişti. Ancak Sırp, hemen arkasından Bosna-Hersek yönetiminde söz sahibi olan Müslümanlara karşı savaş açarak yeni bir katliam hareketi başlattılar. Hırvatistan ve Slovenya'nın bağımsızlık mücadelesine destek olan Avrupa ülkeleri ve ABD ise Bosna-Hersek'i Sırp vahşeti karşısında yalnız bırakmıştı.

4 Nisan 1992'de Sırp saldırıya geçip insanlık tarihinin en kanlı savaşlarından birini başlattıklarında, Aliya İzzetbegoviç parlamento kararıyla kurulmaya başlayan Bosna-Hersek ordusunun ilk Başkomutanı olmuştu. Cep hede Bosna halkına karşı uygulanan akıl almaz katliama karşı ordusuyla direnirken, aynı zamanda savaşı durdurmak için yapılan uluslararası konferanslarda aktif bir diplomasi yürütmüştü.

Bosna'da ölüm, yaşamın ta kendisiydi. Yalnızlığı koynunda büyütülmüştü Bosna Hersek'in dağları... Yıl 1995 Temmuz'uydu. Srebrenica'da birkaç gün içinde sekiz bin üç yüz yetmiş iki kişiyi katletmişti Sırp. Bunun adı soykırımdı.

Aliya ve halkı, bin iki yüz gün kuşatma altında kalırken dünya bu olaya seyirci kalmıştı. Ölüm bir o kadar yakındı. Çocukların gözlerinde korku, kadınların bedenlerinde öfkenin izi vardı. Özgürlüğün diğer adı ölümdü. Bosna'da ölüm, yaşamın ta kendisiydi; ayakta kalmanın ve ayağa kalkmanın en cesur bedeliydi.

Işıklarının söndürülmek istendiği yerd Saraybosna... Ölmeye ve öldürmeye hazır bakışlar, devasa bir kinle besleniyordu. Ölümüne yürüyen Bosna'nın erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları, her yaştan insanıydı.

Sadece başkent Saraybosna'da, on binden fazla insan öldü ve bunun bin üç yüzü çocuktur. Ölülerini gömecek mezarlık kalmadığından, parklar bile mezarlık haline getirilmişti. 1993'ün Kasım ayında Osmanlı mirası Mostar Köprüsü bombalanırken, Bosna halkı savaşın üçüncü kışına giriyordu. Müslümanlarsa herhangi bir askeri destekten yoksun ve silah yönünden çok zayıftılar. Sonuçta Sırp lar Bosna-Hersek'in önemli şehirlerini işgal ettiler. Bu işgal hareketi bir milyona yakın Müslümanı göçe zorlamıştı. Sırp lar işgal ettikleri yerlerde hem katliam hem de yıkım gerçekleştiriyorlardı. Özellikle camileri ve İslam'ın izlerini taşıyan tarihi eserleri yıkmaya özen gösteriyorlardı. Bosna-Hersek meselesinin çözümü için değişik tarihlerde gerçekleştirilen görüşmeler ve arabuluculuk çalışmaları da bir sonuç vermemişti.

1994'ün sonuna gelindiğinde Bosna-Hersek'teki iç savaşın aldığı can sayısı iki yüz elli bini, göçe zorladığı insan sayısı ise bir milyonu aşmıştı. Ama Bosna halkına direnişten yorulmak ve bu yoldan vazgeçmek yasaktı. Onlar yılmayacaktı. Rüzgârlardan ve fırtınalardan kendilerini koruyacak bir yuvaya sahip olmaya kararlıydı onlar. Hiç kimse onlara nasıl yaşayacaklarını söylemeyecekti. Bosna halkının direnişine hayran kalacaktı dünya... Kuşatma altında ateşle imtihanı zaferle bitiren azimli bir halk olarak tarih sahnesindeki yerlerini alacaklardı.

Savaş sonrası bir ay süren Dayton Görüşmeleri ile usta bir diplomat olduğunu da kanıtlamıştı Aliya. Ölümünden kısa bir süre önce hastanede Aliya'yı ziyaret eden Dayton Barış Antlaşması'nın mimarı Richard Holbrooke, onun için şöyle diyecekti: "Eğer Aliya İzetbegoviç ve onun kararlı tutumu olmasaydı, bugün Bosna-Hersek diye bir devlet olmayacaktı." Hungtington'un medeniyetlerarası fay hatlarında yer alan Bosna'nın bölünüklüğü Dayton Anlaşması ile

onaylanmış, adaletsiz bir barış olan Dayton Antlaşması'nı imzalamak Bilge Kral İzzetbegoviç için "savaş içre bir savaş" olmuştu. Bu anlaşma, Bosnalılar'ın azimli ve onurlu direnişlerinin Batı'nın baskısıyla tutsaklaştırılmasıydı. Aliya, bu antlaşma için "Hayatımda en zor attığım imza olmuştur. Ne yazık ki bütün ideallerimizin yok olmaması için bu anlaşmayı imzalamak zorundaydık" diyecekti.

Veda gibi konuşmasında Aliya İzzetbegoviç, "Tarihimizi kanımızla yazdık. Evlerimiz yakılıp yıkıldı. Düşmanlarımız mert değildi, alçakça katliamlar yaptılar. Yapılan katliamları dünya şimdilerde ortaya çıkartılan toplu mezarlardan anlamaktadır. Bu gerçekleri haykırmiştık, duyan olmamıştı. Tüm acılara rağmen çok şükür ayaktaız. Yıkılan ev ve camilerimizi yeniden inşa ettik. Şehitlerimizi rahmetle anıyoruz. Onlarla inşallah cennette buluşacağız, onları Allah'ın ve meleklerinin huzurunda şanlı direnişlerinden dolayı kutlayacağız. Gelinen noktada her şey bitmiş değil, yeni başlıyoruz. Başlattığımız mücadelede eksiklikler olmasına rağmen bir yerlere geldik. Bundan sonra görev sizlerindir. İlerleyen yaşım ve sıhhatim nedeniyle aktif siyaseti bırakıyor, bir nefer olarak ömrümü halkıma hizmet etmek isteyen siyasilere destekle yaşayacağım. Allah'a hamd ediyorum ki bugün elimdeki dalgalanan bayrağı teslim edeceğim inanmış yüz binler var. Artık Bosna Hersek hür ve bayrağımız kendi topraklarımızda dalgalanıyor. Selam sana ey halkım. İmanınıza, bayrağımıza ve devletinize sınıksarılm." diyordu.

Bosna Hersek'in son yüzyıla adını yazdıran asil lideri Bilge Kralı, tevazu sahibi kişiliğiyle ve tarihe yöne veren karizmatik yapısıyla akıllardan silinmeyecek izler bıraktı. Yürekllerimiz sevmeyi öğrendi; kirlenmiş ve kirlenilmiş duygular karşısında arınmayı öğrendi onu severken ...

"Ey Boşnaklar! Bu savaşta sizden daha çok sıkıntı çeken insanlar var. Onlar dağa çıkıp size kurşun yağdırmak yerine,

sizinle birlikte yaşamayı tercih eden Sırp komşularınızdır. Onlara merhamette, saygıda kusur etmeyin.” sözleriyle de geniş bir merhamet vizyonuna sahip olduğunu gösteriyordu bizlere... Savaş hukukunun nasıl olmasının gerektiğini hatırlatıyordu belki de savaşmayı katliam zannedenlere.

Aliya, bütün dünyanın “Bilge Kralı” idi. Zihinlerde ve gönüllerde hep böyle anılacaktı. Çağımıza damgasını vuracak büyük liderlerin belki de son temsilcisi olacaktı. Halkı için ve dünya barışı için verdiği onurlu mücadele ile aslında sadece Bosna'nın değil barışı unutanların, özgürlüğü tanımayanların, soykırımı demokrasi zannedenlerin de gıptayla baktığı bir liderdi o.

Hayatı üç mücadele arasında geçmişti: İslâm'ı anlama ve yaşama mücadelesi, komünist dönemde hapisanelerdeki özgürlük mücadelesi ve komünizmin yıkılışından sonra ise Sırp ve Hırvat katliamına karşı halkının başında verdiği ölüm kalım mücadelesi.

“Ben bir Müslüman'ım ve öyle kalacağım. Kendimi dünyadaki İslam davasının bir neferi olarak telakki ediyorum ve son günüme kadar da öyle hissedeceğim. Çünkü İslam benim için güzel ve asil olan her şeyin diğer adı.” diyordu ardında yetiştirdiği vasıflı insanlar bırakırken Aliya.

Hiçbir zaman liderlik hırısı taşımadı, siyasi makamlara kendiliğinden talip olmadı. Hayatı boyunca İslam ve batı kültürlerini anlamak için çabaladı. Eşsiz bir sentez kurarak, dünyaya entelektüel bir bakış açısı kazandırdı. Kendi toplumu için de bir okuldu o. Bosna halkının en büyük şansuydu. Fakat bizim şansızlığımız, onu erken kaybetmek olmuştu.

“Geleceğimizi geçmişimizde aramayacağız. Kin ve intikam peşinde koşmayacağız. Devamını sizlerden bekliyorum.” Sözleri, Bosna halkına vasiyetydi adeta.

“Ey teslimiyet, senin adın İslam'dır.” diyen Bilge Kral Aliya,

ruhunu teslim ettiğinde tarihler 19 Ekim 2003'ü gösteriyordu. Onun vefatı, Bosna halkını İslam ve batı ülkeleriyle buluşturan bir törene sahne olmuştu. Sevenlerinin gözyaşları aralıksız yağın yağmurlara karışıyordu. Bosna halkı kendisine vefa gösteren Aliya'ya vefasını göstermişti.

Aliya, ardında özgürlüğü taç yapan bir halk bırakmıştı. Sevgi dolu bir eş ve iyi yetişmiş sadece üç değil binlerce vatan evladı bırakmıştı ardında.

Tarih, onun onurlu mücadelesini ve onu hiç unutmayacak. Ufka ayarlı bakışlarında tüten zafer coşkusu, sessiz bir çığlık oluşunu ve hapsedilmiş hayallerin özgürlüğe açılan kapısının yine kendisi, Aliya İzzetbegoviç olduğunu unutmayacak.

Rabbim, rahmetini onun üzerinden ve onurlu Bosna halkından eksik etmesin.

Mekanın cennet olsun Bilge Kral.

“Acziyetim, sadece kulluğumun yetersizliğindendi.”

HİSLERİN İZİNDE

BEN BABAMIN KIZIYIM

Üç kuruşluk menfaatlerin peşinden hiç koşmadım. Bana ait olmayan hiçbir şeyi almak için eğilip bükülmedim asla.

Acziyetim, sadece kulluğumun yetersizliğindendi.

Babamın bana öğrettiği temel değerlerden, daha fazla bir şey öğrenmedim bu hayattan. Kula kulluk etmemeyi, memleketin menfaatinin şahsi çıkarlarımdan daha yüce olduğunu öğretti babam bana.

Duygularımı aklımın önünde tuttum hep. Ve duygularım beni hiç yanıltmadı. Sevmeyi öğrendim hem de karşılıksız sevmeyi. Başkalarını ötekileştirmemeyi, karşımdakini incitmemeyi, incileri dökmenin yüreği nasıl yaraladığını öğretti babam baba.

Başkalarının asalet anlayışına bakıp gülecek kadar, beni ezenlerin hırsları karşısında yok olacaklarını görecektir kadar hür bir köleyim. Dünyevi kaygılarla hayatın doğrularından ödün vermemeyi babamdan öğrendim.

Yaşadıklarım da yazdıklarım da onun bana öğrettiklerinden. Hayata karşı duruşumu anlamayanlar ikbal kaygısı yaşamadıklarını göremezler. Benim tek ikbalim insan olmak, bunu bilemezler.

Hayatta temkinli olmak gerektiğini bana babam öğretti. Yaşarken ümit etmeyi, kurduğum hayallerin peşinden gitmeyi, ideallerime ulaşmak için hiç kimseyi basamak olarak görmemeyi ben babamdan öğrendim. Hayatı kabaya çevirenlere sabretmeyi, hislerimin beni esir almasına izin vermemeyi, ağlarken gülebilmeyi, gülerken ağlamayı babamdan öğrendim.

Ülkemin huzurundan, kendi huzurumdan, ailemin ve öğrencilerimin huzurundan başka kaygım yok. Başka derdim de yok. Derdim, kendi menfaatlerini her şeyden üstün tutanlarla. Gözünü ve gönlünü hırs bürüyenlerle benim derdim.

Dünüm annemin sütü kadar ak. Bugünümde sevdiğilerimle dimdik ayakta kalmaya çalışıyorum. Birilerine ayna olabildiğimi düşünerek mutluyum.

Ben babamın kızıyım. Yaşamayı, yaşarken umudumu insafıma katık yapmayı, yaşadıklarım ve yazdıklarım için çalışmayı ben babamdan öğrendim. Yanında olduklarım ve yanımda olanlarla ben bu ülkeyim.

BEKLENİLDİĞİNİ BİLEREK, İŞTE GELDİ RAMAZAN

İşte geldi. Beklenendi o. Yorulduğumuz zamanlarda durup dinlendiğimizdi. Sessiz gülmelerimizin, sevinç gözyaşlarımızın şahidiydi. 11 aylık ayrılığımız bize hep uzun geldi. O geldiğinde neşelendik. O geldiğinde aşılmaz zannedilen sorunların üstesinden gelebildik. O geldiğinde kapalı kapıların açıldığını da bilirdik.

İşte geldi. Gün gibi doğdu karanlığımıza. Yoldaş oldu yalnızlığımıza. Vuslat onunla buldu anlamını. Bütün zamanların sabırsızlığı ona kavuşmaktı. Zaman onu

gösterdiğinde, güneş batarken canı acımazdı. Zaman onu bulduğunda gün ağarırken keyfine doyulmazdı. Toplar atılırdı sevinçten. Nefisler önce susmayı, sonra durulmayı öğrenirdi.

İşte geldi. Arındırmak için günahlarımızı. Kırgınlıkları bir kenara koymak için geldi. Hayatımızı daha anlamlı kılmak için geldi. Beklenildiğini bilerek geldi. Hicranından ateşler içinde kaldığımızı bilerek geldi. Yokluğundan üşümüştüğümüzü hissederek geldi. Hayatın anlamsız kavgalarını bitireceğini sezerek geldi.

İşte geldi. O geldiğinde akşamları hüzün çökmez evlerimize. O geldiğinde zamanın nabzı durmaz, gün 24 saat yaşanır. O geldiğinde evin büyükleri çocuklaşır, evin çocukları bir yaş daha büyür. O geldiğinde fakirler zenginleşir, zenginler fakirleşmenin tadıyla lezzetlenir.

O geldiğinde tatlı bir telaş sarar evlerimizi. Börekler açılır, baklavalar fırına verilir. Güllaçlar mis gibi gül suyu kokar. Fırından çıkacak taze pideleri almak için kuyruğa girilir çoluk çocuk. O geldiğinde birlik gelir sofralarımıza. Çoğalırız aynı masanın etrafında. O geldiğinde aynı saflarda buluşuruz bütün mahalleli. Caminin imamı yatsı namazı öncesi güzelce sohbet eder, can kulağıyla dinler bütün cemaat. Tekbirler getirilir hoş geldin diyerek selamlanır. Gitmesini istemez kimse. On bir ay boyunca gelmesi beklenen en değerli misafirdir çünkü.

O geldiğinde bereket gelir. Kendisini karşılayana ve ağırlayana cömerttir o... Yapılan her davetle sofralardaki nimetler eksilmez taşar. İhtiyacı olanlar, en çok onun sayesinde nasiplenir. O geldiğinde çaresizler çaresiz kalmaktan kurtulur.

İşte geldi. On bir ayı geride bırakarak, yüreğimize sevgisini ve coşkusunu katarak. Bizi rahatlatarak, ümitlerimizi

artırarak, kavgalarımıza, hırslarımıza ve nefsimizin taşkınlıklarına set vurarak geldi. On bir ayın sultanı olmayı en çok hak ederek geldi.

İşte geldi Ramazan.

ARAFAT DUASI

Allah'ım mülk senindir, hamd sanadır. Senin eşin ve ortağın yoktur.

Gecenin şerrinden, gündüzün belalarından sana sığınırız. Azabından ve gazabından sana sığınırız.

Sırlarının kaynağı, mülk aleminin direği, peygamberlerin sonuncusu olan Efendimize salat ve selam eyle.

Ey yerlerin ve göklerin sahibi. Ey Celal ve ikram sahibi olan. Ey istenilenlerin en hayırlısı olan Rabbimiz. Ey dertlerimizi dağıtan, Ey ıstırapları gideren. Ey ilklerin ilki ve sonların sonu olan. Ey merhametlilerin en merhametlisi olan. İhtiyacımız olan her şeyi sen biliyorsun. İhtiyaçlarımızı yine senin hayırla gidermeni umuyoruz.

Sonsuz rahmetiyle karanlıklarımıza nur dağıtan Rabbimiz, ümitsizliğe sebep olan günahlarımızdan af dilemeye geldik.

Gidecek yerimiz yok senden başka. Senden başka isteyecek kimsemiz yok. Senden daha cömert olan yok. Rahmetinle bizi kendine yaklaştıracak olan Sensin.

Bizi kanaatkâr kılmamı diliyoruz. Kapına gelenleri çevirmeyen Rabbimiz, suçlarımızı senden başka örtecek yok.

Saltanatı yüce olan Rabbimiz; sana itaat etmeyen, seni unutan bizleri affedersin biliyoruz. Sen bizim dostumuzsun. Bize her şeyden ve herkesten yakın olansın.

Elimizi sana açıp uzattık.

Başımıza gelen felaketleri selamete çevirecek olan Sensin.

Kendisinden istenileni en çok veren sensin. Gizli ve açık olarak yaptığımız her şeyi bilen Sensin.

Çaresiz ve yalnız kaldık. Dermanımız kalmadı. Gözümüzde acizliğimizin gözyaşları ile çağırıyoruz Seni... Sadık yürekli olanların dostu, bizleri şu vakfe saatinde affet... Bizlere şükürü öğretecek Sensin. Bizlere en çok merhamet edecek, bizleri kanaatkâr kılacak olan Sensin. İhtiyacı olana veren Sensin. Bizleri imanımızla yaşat. İmanımızla al emanetini ve imanımızla dirilt...

Nefsimize zulmeden bizler, sana kavuşma arzusunda'yız. Başımıza gelen her belayı hafifletecek olan Sensin. Çirkin günahlarımızın ağırlığından bizi kurtaracak olan Sensin. Kudretinle korunmaya muhtacız. Bizleri koru Rabbimiz. Bizleri zalimin zulmünden, yalnız kalmaktan, mutsuzluğa düşmekten, gariplikten, ihsanından ayrı düşmekten korusun.

Ey Rabbimiz, acizliğimizin karşısında ümidimiz, gurbetimiz karşısında sızamız, kederimizde sevincimiz Sensin.

Yolumuzu kaybettiğimizde bizi doğru yola yönelten Sensin. Kalbimizi zindanlardan çıkaracak olan Sensin. De-lalette kalmaktan, zillete düşmekten bizi koruyup kurtaracak olan Sensin...

Sıkıntılı'yız Rabbimiz. Yardımına muhtacız. Gözlerimizi senin görmek istediklerine yönelt. Senin duymak istediklerini bizlere duyur. Kalbimize senin sevdiğiklerinin sevgisini yerleştirmeni bekliyoruz. Seni özleyen kalbimizi Sensiz bırakma.

Niyazlarımızı makbul eyle. Lütfundan bizleri nasıpdar eyle. İmandan, Kur'an'dan, İslam'dan bizleri ayırma. Cennetinde didarını bizlere göster. Elçi'nin şefaatinde bizleri

mahrum etme. Arafat Meydanı'nda yaptığımız dualarımızla katından bizleri boş çevirme Rabbimiz.

Yüce isimlerinin yüzü suyu hürmetine bize güç ver. Bize sensiz bir an bile yaşatma. Günahlarımızla ruhlarımızın kirlenmesine izin verme.

Hız. Musa'nın duasıyla Arafat Meydanı'ndan sana sesleniyoruz Rabbimiz. *Ey rabbimiz. Göğsümüzü aç, genişlet. İşimizi kolaylaştır. Dilimizde bulunan düşümleri çöz de bizi anlasınlar.*" diye yalvarıyoruz Sana.

Hız. İbrahim'in duasıyla soyumuzu muhafaza eyle Rabbimiz. "Soyumuzdan Sana teslim olmuş bir ümmet (ver). Bize ibadet yöntemlerini göster ve tövbemizi kabul et. Şüphesiz, Sen tövbeleri kabul eden ve esirgeyensin."

Ey ayıplarımızı örten Rabbimiz, bu beldelerden ayrılmadan Hız. İsmail'in tevekkülünden bizi de nasiplendir.

Ey her şeyi yerli yerince yaratan Rabbimiz, Yunus'un duasıyla, bizi kurulu tuzaklardan kurtarmanı istiyoruz.

Hız. Yusuf'un duasıyla bizi dünya zindanlarından kurtarmanı bekliyoruz; *"Rabbim Sen bana mülkten bir nasip verdin ve bana rüyaların yorumunu öğrettin. Ey göklerin ve yerin yaratıcısı dünyada da, ahirette de benim yarım Sensin. Beni Müslüman olarak öldür ve beni iyilere kat"*

Ey Rabbimiz, senden kalbimizi dolduracak iman istiyoruz. Akıllı dünyaya takılmış, kalbinde fani olan şeylerin yaralarıyla huzuruna çıkmış nefsimizin karanlıklarından bizi de aydınlığa çıkarmanı istiyoruz. Bizi ümitsizlik kuyusunda bırakma. Bizi merhametinden alıkoyma.

Dünyanın her yerine belalar ve musibetler yayıldı. Şehirlerden bomba sesleri geliyor. Gökyüzü simsiyah. Sokaklar kan gölü. Yarınlarımıza merhameti miras bırakamadık. Çocukların kaderini ölüme alıştırdık. Çocuklara işlemedikle-

ri günahların bedelini ödetti zalimler. Cansız bedenlerini, anneleri yerine artık toprak öpüyor. Efendimizin duasına sığınıyoruz sadece. “*Sabredenleri müjdele.*” Diyerek.

Ya Rabbi sen merhamet etmezsen bize kim merhamet eder? Senden başka kim kaldırır dünyanın lanetini? Senden başka kim diriltir Müslüman’ın kardeşlik bilincini? Senden başka kim teselli eder annelerin kalplerini? Senden başka kim söndürür babaların ateş yanan yüreklerini? Sen merhamet etmezsen kim devirir zalimin tankını, kim düşürür görünmez ebabiller ile hainin uçağını?

Ey hatalarımıza rağmen bizi rezil etmeyen Rabbimiz, ey imtihan maksadıyla bize verdiği musibetlerin çok azına sabrettiğimiz halde bizi terk etmeyen Rabbimiz; ey katından indirdiği rahmetine sahip çıkamadığımız halde, merhametinden ümit kesmediğimiz Rabbimiz, senden dünyaya merhametini yaymanı diliyoruz.

Bize rahmet et ki, helak olmayalım. Bize rahmet et ki, dağılıp parçalanmayalım. Bize birlik içinde olmayı, birlikten ayrılmamayı, birbirimize sahip çıkmayı lütuf eyle.

Muhammed Mustafa’yı bizden razı kıl. Ravza-ı Mutahhara’da O’nun yanı başında kıyama kalkmış kalplerimizi dünyanın sıkıntılarıyla bir daha karartma. Cömertliği ülkeleri kuşatan, öksüzlerin sevinci, yetimlerin müjdesi olan Efendimizi bizden razı kıl. Arafat Meydanı’nda vakfeye durmuş çocuklarımızın başından okşayan Efendimize, bizim de heyecanımızı hissettir. İçimizin üşümüşlüğüne sadece O’nun sevgisiyle giderdiğimizi bildir Rabbimiz.

Ey fakirlerin hazinesi olan Rabbimiz. İhsanı sonsuz Rabbimiz. Efendimiz ve yakınları hürmetine çaresizliğimi gidecek olan yine Sensin.

Rahim ve Rahman olan Rabbimiz. Senden başka, senden daha çok kim merhamet eder ki bize. Bizi hatalarımız-

dan dolayı zelil olan kavimler arasına dahil etme. Haramlara karşı bizi helallerle yetindirmeni bekliyoruz. Bizi senden başkasına muhtaç etme, fazlınla rızıklandır bizi.

Ey ümit bağlanılanların en üstünü olan Rabbimiz. Mübarek beldenden temennilerimiz, dualarımız kabul olmuş olarak bizleri ülkelerimize ulaştır. Sen çağırdın, evine geldik. Sen davet ettin Arafat'ta vakfeye durduk. Sen çağırdık Meş'ar-i Haram'da toplandık. Sen çağırdın Beytullah'ta tavaf etme lütfuna eriştik. Safa ve Merve arasında yüreğimizin çoraklaşan yanlarına bir zemzem tesellisi bulmak için sa'y yaptık. Gelmek isteyip de gelemeyen kardeşlerimiz için de tavaf yaptık. Sen davet ettin, bütün Müslümanlar için dualarda buluştuk.

Acizliğimizle huzuruna geldik ya Rabbi. Senin için ağlayan, kapından ayrılmayan, ısrarla kapını çalmaktan vazgeçmeyenlerin safına bizi de kabul eder misin?

Arşını ayakta tutan isminin hatırına, zorluklar karşısında bizi yalnız bırakma. Celal, İkrâm, Rahman ve Rahim isimlerinin hatırına her şeyde seni anmayı bize nasip et. İsimlerle bize güç ver, imanımızı bereketlendir.

Şafii isminin hürmetine gönlü hasta, bedeni hasta, yüreği yasta olan kullarına şifa ihsan eyle. Hay isminin hatırına evlat isteyenleri tek başına bırakma Rabbimiz. Katından onlara hayırlı varisler lütuf eyle. Rahman isminin hatırına sana güvendikleri için asla bedbaht olmayan, zulmün pençesinde bulunan Müslümanlara rahmetinle muamele eyle. Hafid isminin hatırına zalimleri, zorbaları, firavunları alçalt. Açlıktan ölüme terk olunan kullarına Rezzak isminin hatırına rızıklar ver.

Ey Rabbimiz! Rüzgârların şiddetinden, fırtınalardan, felaketlerden, afetlerden sana sığınıyoruz. Gözlerimizdeki perdeyi kaldırmanı, ellerimizdeki, yüzümüzdeki, yüreğimizdeki kirlerden bizi arındırmanı umuyoruz.

Müzdelife'de toplayacağımız taşlarla önce içimizdeki şeytanlara karşı bizleri muzaffer kıl. Cihadımızı aziz eyle. Mina'yı Allahü Ekber nidalarıyla inletmemizi nasip eyle. Bizlere cennetinde salih bir menzil nasip eyle.

Ey mağfiretiyle bağışlayanların en yücesi, ey iyilik ve ikramı bol olan Rabbimiz! Üzerimizde olan kudretinle bize rahmetini indir ki helak olmayalım. Günahlarımıza rağmen, hatalarımıza rağmen, vefasızlığımıza rağmen senin bize olan merhametinden cesaret alarak nefsimize karşı vekilimiz olmanı diliyoruz.

Ey herkesi ve her şeyi emri altında bulunduran, ey nurların nuru, ey günahları affeden, ey affi yüce ve güzel olan, ey dağların ağırlıklarını ve denizlerin miktarını bilen, ey ağaçların yapraklarının sayısını bilen Rabbimiz. Sana ulaşmaya kadar ayaklarımızı sabit kıl. Nefsimizi unutturma. Nefsimizin tufanında bizi gazaba uğratma.

Yetim kalmış bir yürek sessiz sessiz ağlarken, bizi vicdanımızla baş başa bırakma. Anneler evlatlarını açıklıktan toprağa verirken israf ettiklerimizden dolayı bizi hesaba çekme... Merhametine en çok muhtaç olan bizleri, zalimlerden eyleme.

Ey yalnızların dostu olan, ey her şeye her şeyden yakın olan, ey her şeyin her halini görüp gözeten Rabbimiz, tüm zerrelerimizle sana sığınıyoruz. Bizleri zalimlerin şerrinden, şeytanın şerrinden, kendi kendimize kalmaktan, mutsuzluğa düşmekten, gariplikten korusun. Korunmak isteyenleri senden başka koruyacak yoktur.

Ey nimetlerine karşı şükürsüzlüğümüze rağmen bizi nimetlerinden mahrum etmeyen, ey şaşkınlığımızda bize yol gösteren, ey kalbimizi sevgisiyle süsleyen, ey korunmak isteyenleri koruyan, ey feryat edenlerin feryadına cevap veren Rabbimiz, bizi bir an olsun yalnız bırakma...

Bu beldeden ayrıldığımızda susuz kalacağız. Gözümüzden kanlı yaşlar akacak. O yaşlar ki belki kalbimizi de kanatacak. Dünyanın asaletini boş verip, kuraklığımıza imdat isteyeceğiz Rabbimiz. İşte o anda, kalbimiz kurduğunda, dudaklarımız susuzluktan çatladığında, Hz. Hacer annemizin ellerinden zezem lütuf eyle bize Rabbimiz...

Bu beldeden ayrıldığımızda gece de gündüz de bize huzur vermeyecek belki de. Gittiğimiz yerlerin yıldızları buradaki yıldızlara hiç benzemeyecek. Güneş, Efendimiz kadar ısıtmayacak üşüyen kalplerimizi. Ya Rabbi evine davet ettin, geldik. Haccımızı Mebrur eyle. Hac vazifesini yapamayan kardeşlerimizi en kısa zamanda davet ettiklerinin arasına dahil eyle.

Ey Rabbimiz bu beldeden ayrıldığımızda hayatımız daha çok güzelleşsin diye Sen bize yardım et. Son nefesimizi verece kadar bizi yolundan ayırma... Seni anmak için, sana gelmek için kalbimiz hazır olduğunda Kelime-i Şehadet getirerek huzuruna gelebilmeyi bizlere nasip et.

Günahlarımızın ağırlıklarını sırtımızdan kaldırmanı, halimizi düzeltmeni, kalbimizi nurunla nurlandırmanı, günahlarımızı bağışlamayı, Cennet'te sevdiklerinle bizi ağırlamayı diliyoruz senden.

Evvel Sensin, ahir Sensin. Bizim bayramımız bugündür. Arafat Meydanı'ndan affettiğin, dualarını kabul ettiğin, zulmetten kurtardığın kulların arasında olabildiysek eğer bayramımız bugündür bizim.

Ey dostların en güzeli, ey tek tesellimiz! Aşkınla yaşat bizi ve aşkınla al emanetini.

BİR ÇÖL ÇİÇEĞİYİM BEN

Bir çöl çiçeğiyim ben. Açmadan solan, karanlıklarda kalan. Benim ve kardeşlerim için zordur hayata tutunmak buralarda. Umuda yol almak hayaldir Afrika'da.

Ağlamaklıdır bakışlarımız. Mecalsizdir adımlarımız. Gövdemiz yüküdür ayaklarımıza. Yüreğimiz ise yavaş atmakta. Siz uzaktan bizi seyrederken, biz buralarda nefes almak için sadece dualar ediyoruz. Annelerimizin gözü yaşlı kalmasın diye biraz daha direnmeye çalışıyoruz. Annelerimizin feryadı yüreğimizi acıtıyor her geçen gün. Onlar biz aç kalmayalım diye lokmalarını bize veriyor. Gözlerinden akan yaşları çatlayan dudaklarımızı ıslatıyor. Bizim buralarda her altı dakikada bir insan ölüyor.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Karanlıklarda açmaktan korkan, gün ışığı yüzüme vurduğunda saklanacak yer arayan.

Çoraklaşan toprağımızda güller hiç açmadı. Buralara her mevsim yağmur yağmadı. Dünya omuzlarımıza çöktü sanki. Dermanı tükenen bizler dünyanın ağırlığını taşıyamadık. Taşımamız için bize omuz veren de olmadı. Çöle saplanan ellerimizi tutan bir el bulunamadı. Hastalıklar kol gezdiğinde cana merhem olacak ilaçlarımız yoktu bizim.

Bir anne elleriyle çocuğunun gözlerini kapattı. Ayaklarını bağladı ve toprağa verdi. Her gün anneler evlatlarını toprağa gömerken yüreklerinden alevler yükseliyor... Gözlerini kocaman açmış bebekler var yanı başımda. Hepsinin kemikleri sayılıyor benim gibi.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Yüzünü toprağa dönmüş, başı

önüne eğilmiş. Ürkek ve bir o kadar da hayata küskün...

Bizim buralarda sizin sofralarınıza gelen yemeklerden yok. Ekmek ve suya hasret kalan bizler, sizin her gün karınızı tıka basa doyurduğunuz, bazen de beğenmeyip attığınız yemeklere muhtacız. Dadaab Mülteci Kampı'nda 12 aylık Linn Muhammed Surov'u kaybettik. Ölüm sebebi yetersiz beslenmeydi. Ağabeyi saatlerce mezarı başında ağladı. Kamplara gelmek, kurtulmak demek değildir. Ölüm kamplarda da buluyor bizi. Kamplarda annelerimiz uyuyamıyor. Yokluğun ve açlığın pusu kurduğu Afrika'da kampta yer bulamayıp tellerin dışında yatan anneler, tacize uğramaktan ve kaçırılmaktan korkuyor.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Acıyı daha küçük yaşlarda tatmış, hayata tutunmaya çalışan. Açmaya korkan, boynu bükük, solmasına izin verdiğiniz bir çöl çiçeğiyim ben...

Bizim buralarda ferî çekilmiştir gözlerin. Hüzünler sarıp sarmalamıştır hepimizi. Ellerimiz boşluğa uzanıp kalmıştır. Dünyaya çılgınlığını atacak gücü kalmamıştır annelerimizin. Çaresizlik bellerini büküştür. Çocuklarının ağlamaları, kucaklarında ölümle buluşmaları yüreklerini söküp çıkarmıştır yerinden. Canlarının içinde can kalmamıştır artık. Sitemleri vardır bütün dünyaya. Gün doğmamıştır annelerimizin umutlarına.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Kuytularda, insanlığın çekildiği yerlerde solmamaya çalışan. Ölenlerin adının anılmadığı bir coğrafyada yaşamaya çalışan. Takati tükenmiş bir çöl çiçeğiyim ben.

Bütün yıldızlar sönmüştü Afrika'da. Somali, Cibuti, Kenya, Etiyopya'da yalnızlık hüküm sürüyordu. Açlık kol geziyordu. Hastalıklar çare bulunamadan her yanı sarıyordu. Ölenlerin umursanmadığı, kimsesizlerin kimsesiz kaldığı bu yerde nefesler cılızdı. Ruhların üstünde kalın

ve siyah bir perde vardı. Geceleyin anneler, en içli sessiz ağıtlarını yakardı Afrika'da... Bu ağıtları sizler oturduğunuz yerden duymamışsınızdır. Burada her gün ölüme merhaba demektedir insanlar... Kimselerin aklına buraları yeşertmek gelmez. Yaşamak, yaşatmaktır aslında kimseler bunu bilmez.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Kimsenin bilmediği kuytularda kalan. Elleri boşluğa uzanmış, yalnızlığından utanan ve korkularını esaretin gölgesine kaptırmış bir çöl çiçeğiyim ben.

Yıldızlar ağlamaklıdır burada. Güneş karabasanlarla doğar sabahımıza... Aslında bizim için hiç aydınlanmaz dünya. Bizim kaderimiz yorulmaktır, ağlamaktır, ölmektir usulca. Afrika'nın çölleri çıplak bedenleri her gün alnından öperken bize gün doğmaz buralarda.

Ölümün kokusu sinerken her tarafa, annelerinin düşlerinin tam ortasına düşer feryatlar... Geceye ateş yağar, gündüze karanlıklar.

Bir çöl çiçeğiyim ben. Kalbim ağlamaktan yaralı. Sonsuzluk yüreğime ayarlı. Binlerce yüreğin ağlamasına şahitlik yapan, kulaklarını tıkayan ve gözlerini kapayan dünyaya öfkeli bir çöl çiçeğiyim ben.

Gözlerinden vurgun yemiş insanlar, dünyanın elinden tutmasını istiyor bizim buralarda.. El uzatan yok mu? Sesimize ses veren yok mu? Acımızda yanıp kül olan yok mu? İnsanlığın unutulduğu bu yerde gözümüzün yaşını silecek yok mu? Annelerin başını okşayıp teselli edecek dermansızlıktan çöllere yapışan çocuklara bir yudum su bir parça ekmek sunacak yok mu? İçimizdeki haykırışları susturacak, bu çöl diyarına şefkat tohumlarını ekecek yok mu? Dipsiz kuyulardan su çekmeye çalışan şu gözlerimize bakıp, gözlerindeki yaşlarla değil, sunduğu imkânlarla bu çölü yeşertecek bir umut yok mu?

Bir çöl çiçeğiyim ben. Binlerce çöl çiçeğinden sadece biriyim. Açmaya da solmaya da korkan. Yalnızlıkla söyleşen ve yalnız bırakıldığı için ahları arşa ulaşan bir çöl çiçeğiyim. Binlerce çöl çiçeğinden sadece biriyim ben.

Yüreğimden tutacak bir ele, geceye dönen yüzümü ağartacak bir güne muhtaç bir çöl çiçeğiyim ben.

Yıkılan hayallerin, kırılan yüreklerin ortasında kalmış, içini alevler saran annelerin ve babaların feryadını duyarak çaresiz kalan binlerce çöl çiçeğinden biriyim sadece.

“BİR KUŞ OLUP UÇMAK GEREK”

Zamana değen sözlürden aradığını buldu niceleri. Erişti tefekkürü dostların, bütün münevverler gönlünü açtı sanki. Mutaassıp bir kelim ile selamete çıkanlar mazide kalarak atıye teslim oldular. Düsturu sevgi olanların ufukları genişti, gayeleri aşkı sadece ,

Tasavvurunda hayat olanlar, kayıtsız şartsız hayran olmuştu cehaletin düşmanı bilgiye... Bilmek ilim demektir; “İlim kendini bilmektir.” Gafil olanlar, mahiyetini bilmedikleri değerlerden mahrum olanlardı. Meçhule giden yolda yalnızdılar. Kifayetsizlikleri ile idare edemedikleri emelleri arasında sıkışıp kalmışlardı. “Gönüller yapmaya gelenlerin” derdini anlayamadılar. Göz kendini sakınmalı haramdan ki göz güzele bakmalı.

Dirayetli olanları mest eyleyen bir söze, bir kavi kalem yetişir. Kadim gailelerle tükenen zamanın buhranlarına bahaneler üreten gafillerden olma ey dost! Şiddetli bir cengin ortasında kalmışsan, ihtirasını sür mevziye. Mutlak aşkına mukayyet olamayacak kadar çelimsiz mi yüreğin? Garip bir

kulsan, bir gönül yangınına su dökmez misin gözlerinden?

Uhdesinde neler var gülistanın? Rabitasında vuslat zevkinden feragat eden bir âşık mı ararsın? Muhitini kaybetmişlere edip feryadını boşluğa bırakıp gelmez misin? Aklını ve yolunu kerem ihsan eylese Yaradan, mukabeleye iştirak eylemeye hak açan gönlündeki imandır ey can! Seni tahrip eden vasıflarını kazanmanın derdiyle yanmaktadır âşık olan. Aşk ateşe atılmaktır pervane gibi. Benliğinin zaafalarını bulanlar, karanlıkta kandil de olmak, yola koyulmaktır. Çöle düşmüş bir âşık gibi dön dur içinde. Yola koyulduğun, yolunda olduğunun iştihakını bilenler gelsinler seninle. Emin adımlarla gel ey dost, maksadına hasıl kendini bulur önce. Hakk'ın aynasından cümleye bakmayı öğrenir mürşit olan.

Âşık kafilesini bulur bir dem vaktinde, alem hakikati bulmanın muştusuyla selam eyler pirdaşlarına. Kırgınlıklar def olmuş, vecd ile idrak zafere ram olmuştur. Şevkin tecelli edişine, ruhların semasına bakmaz mısın ey dost!

“Ne varlığa sevinirim,

Ne yokluğa yerinirim.

Aşkın ile avunurum.

Bana seni gerek seni”

Çilesine koyulur derviş olan. Çehresinde acı ve nefret olmayan insanlarla başlar zikir. “Ben buyum.” yiyenlerin, içi dışı bir olanların aşinalığı değer mekana.

Menfi olanı müspete çeviren hâllerin bedende bıraktığı izlere bakmaya gelmez misin ey dost? Kudretin hiçliğe erdiği, hiçliğin büyüklüğe yol verdiği an gelmedi mi?

Can içre olanın yolu hakikate varmalı. Yer olmaz hakikatte eğilmeye. Göz kendini sakınmalı haramdan ki göz güzele bakmalı.

“Büyüklik bize yakışmaz.” demiştin ey dost, biz tefekkür ile derdimizi büyötmekteyiz. Dertli olmayan ne anlar maksada nasıl varılacağından?

“Yol oldur ki doğru vara

Göz oldur ki Hakk’ı göre

Er oldur alçakta dura

Yüceden bakan göz değil.”

Muhtaçlığımız, ilahi bir pınarın başında dindiremediğimiz susuzluğumuzdan değil mi? Nefsani benliğinin kiskacında canhıraş bağırınları duymaz mısınız? Kulaklarını tıkayan o güruhu terk edip, feryadını boşluğa bırakıp gelmez misin?

Aklını ve yolunu açan gönlündeki imandır ey can! Seni tahrip eden vasıflarını koy bir kenara öyle gel. Hayırların terkinde, şerlerin terkinde olmak yola koyulmaktır. Çöle düşmüş bir aşık gibi dön dur içinde. Yola koyulduğun, yolunda olduğunun iştihakını bilenler gel-sin seninle.

Emin adımlarla gel ey dost; maksadına hasıl olmak istersen, önündeki dikenleri kaldır da gel.

“Bu yollar korkuluktur

Allah görelim neyler

Çıkarmayalım dilden

Ayrılmayalım tenden

Ta azmayalım yoldan

Allah görelim neyler

Sen sanmadığın yerde

Şayed açıla perde

Derman iriŝe derde

Allah görelim neyler”

“Menfaatın olduğu yerde başlar musibet“ demiştin ey can! Mahdut amellerde tahlil etmediğimiz hayatın ıstıraplarını yaŝamayalım diye bir nazar et yeniden. En korkunç düşman, en yaman tehlike, en ağır çile nefsenden gelmez mi insana?

“Bu nefis ile dünya fani, pes dünyaya gelen hani? Aldattın ey dünya beni, işlerinden bızır oldum.” diyerek, cümle kapısından içeri girmez misiniz erenler?

Manevi makamlar üstündür beŝeri mevkilerden. Anlamak için vecd ile eđ başını gir o kapıdan içeri ve tadilat eyle ahvalini. İdrakin açıkken, şevkin tecelli etmiŝken suretinde.

“Al gider benden benliği, doldur içime senliđi / Buradayken öldür beni, varıp orda ölmeyeyim.”

İman, bir armağandır yaratılana. Yeter ki terbiye ve irfan meydanından nasibimizi almıŝ olalım ey can. Ebedileŝtirmek istersen özündeki cevheri, piŝmek için od bulmalı, yanmak için ateş olmalısın. Zikirdir bu aşkın dili, herkes anlar güzel sözü. Sen sevmeyi bilmez isen, menzilin mübarek değil.

“Düşmüş idik, O kaldırdı;

Birliğin bize bildirdi.

İçimize aşk doldurdu,

Dürüst oldu divanımız.”

Ey dost, beni tanıdın mı bilmem, yanlıŝına doğru demem. Çilesine katlanmazsan, yanında yarenlik etmem, demedim mi sana ey can? Erenlerin ikramından nasibini almaya, kış ortasında baharı selamlamaya geç kalma a canım!

“Sorar isen dost nerededir?

Nerde istersen ordadır.

Hem gönülde, hem candadır.

Hiç kalmadı gümanımız.”

Gönüllere feza olsun diye, Hakk aynasından kendine bakmayı öğrendin mi? Yer altında gezmekten usanmadın mı? Göklerde kuşlar gibi uçmaya yok mu hevesin? Bir mekteptir dergâh. Okumasını bil. Nefsini yeri gelince susturmasını bil. Kibirlere, kinlere, hilelere karşı cenge hazırlan ey can. Dilinde zikir, aklında fikir ile vuslata er. Vuslata er aşk ile.

“Bir kuş olup uçmak gerek, bir kenara geçmek gerek.

Bir şerbetten içmek gerek, içenler ayılmaz ola.

Kişi âşık olmak gerek, maşukayı bulmak gerek,

Aşk oduna yanmak gerek, kimse onu bilmez ola.»

Ömür geçer, dünya esir eder kendine. Çilesi biten derviş gibi nizam ve ahengin merkezine vasıl olmaktır murat. Teveccühe muhatap olmaktır müridin derdi. Manayı bulmak, ölmeden ölmek.

Selam olsun ey can, söz dinleyene, bir Yunus kelamıyla hallenenlere.

“Kuru idik yaş olduk,

Ayak idik baş olduk

Kanatlandık, kuş olduk

Uçduk elhamdülillah.”

BİZ SAMİMİYETİ ONDAN ÖĞRENDİK

İçimizdeki labirentlerden kurtulmaktır samimiyet. Huzura doğru yol almak için, huzurda olmanın hazzına varmaktır.

Bize bizi anlatan Efendiler Efendisi'nin yolundan ayrılmamaya söz vermektir samimiyet. Geceyi gündüze çevirene şükretmektir. Baharı yaza döndürene, yağmuru bize sevdirene, gülmeyi bize öğretene sonsuz teşekkür etmektir. Secdelerde teslim olmaktan vazgeçmemektir.

Hayatın yanlışlarını silmek için en güzel olanın izinden gitmektir samimiyet. Doğruluktan ayrılmadan, eğilip bükülmeden, yalana teslim olmadan, riyaya bulaşmadan dik durabilmektir.

Sade bir hayatı tercih edip, yaldızlı sözcüklere kanmamaktır. Kelimelerin tuzağına düşmeden, sahte gülücüklere aldırış etmeden özü sözü bir olmaya söz vermektir samimiyet. İkiyüzlü olanların şerrinden Yüce Yaratıcıya sığınmaktır. İhlası elden bırakmamak, özünden kopmamaktır samimiyet; özüne sadık kalmaktır.

Hayat akıp giderken, biz samimiyetimizi koruyabildik mi? Yanı başımızda düşen bir çocuğu kollarından tutup kaldırılabildik mi? Yalana teslim olmuş zamanların içinden doğruları çekip çıkarabildik mi?

Kendimize bile söyleyemediğimiz gerçeklerimiz var. Her gün takmaktan usanmadığımız maskelerimiz, aynaya bakarken utanmadığımız bir yanımız var aslında. Binlerce masum çocuk ölürken bir yanda, yanı başımızdaki bir ço-

cuğu oyuncularla kandırırken kaybettik samimiyetimizi.

Açlıktan ölenleri görmemek için başımızı başka yönlere çevirirken kaybettik düşlerimizi. Başımızın üstünde dolaşan kara bulutları gökkuşağı zannedip yanıldığımız gün kaybettik ümitlerimizi.

İçinden geçeni haykırmaktır samimiyet. Gönlünün kapılarını araladığın yerden boş dönmektir. Heveslerine yenik düşmemeyi öğrenmektir samimiyet; içten ve gönülden bağlanmayı bilmektir. Çıktığın yoldan eli boş döneceğini bilsen dahi yürümekten vazgeçmemektir samimiyet. Kaybetmeye ya da kazanmaya razı olmaktır. Kaybettiklerini bulmaya adanmaktır, bulduklarınla yetinmektir samimiyet.

Samimiyet, önce kendini sonra da başkalarını ve hiç kimseyi aldatmamaktır. Nefse yenik düşmemek için direnmektir samimiyet. Dil ile yürek arasında yol bulmaktır. Doğru seçilmiş kelimelerden yola koyulmaktır. İhlas ile hakikate ulaşım çoğalmaktır.

Unuttuğun bütün duyguları yeniden kazanmak için sarfedilen çabadır samimiyet. Bir yüreği sızlatmamaktır. Bir anneyi ağlatmamaktır, bir yetime yetimliğini hatırlatmamaktır samimiyet. Aç bir yüreği sevgiye kandırmak, bedenlerdeki kirlilerden arınmaktır; nefsi arındırmaktır.

Harama bulaşmadan, helal olanı paylaşmaktır samimiyet. Vermeyi bilmektir, almayı hesap etmemektir; verirken karşılık beklememeyi öğrenmektir samimiyet.

Samimiyet, emek vermektir. Zahmet çekmektir yâr için, kardeş için, can için.

Samimiyet, kararlı olmaktır. Başladığın işi yarıda bırakmamaktır. Kimseyi yalnız bırakmamaktır. İnsafa sarılmak, merhametten el almak, hüznü tevekkül ve tebessümle dağıtmaktır samimiyet...

Samimiyet, önce kendin olmaktır. İlahi kelama teslim olmaktır. Efendiler Efendisi'nin yolundan ayrılmamaktır. O'nun ayağının değdiği yerlerde toz olmaya razı olmaktır samimiyet. O'nun soluduğu havadan bir nefes çekebilmeyi ümit edebilmektir. Samimiyet, O'nun razı oldukları arasında olma şerefine erebilmek için gayret sarf etmektir.

Bilmemekten utanmamak, bilmeye adanmaktır samimiyet. Kelimelerin asıl sahibine sığınmak, sığındığın kapıdan ayrılmamaya söz vermektir. O kapıda kul olmaktan vazgeçmemektir. O kapıyı ısrarla çalmaya devam etmektir samimiyet.

Kendin için istediğini önce kardeşin için istemektir; önce kardeşine, sonra kendine dua etmeyi öğrenmektir samimiyet. Nefsini en arkaya bırakmaktır, nefesine söz geçirmeyi bilmektir.

Samimiyet, heveslerin peşinden koşmamaktır. Samimiyet, umudu elden bırakmamaktır. Hak ile batıl arasındaki çizgiden dışarı çıkmamaktır. Kula kul olmamaktır samimiyet. Kulluğu köleliğe değişmemektir. Dünyanın kölesi olmaktan vazgeçmek, yaratılmışların en şerefli olmaya gayret etmektir.

Samimiyet, şuur pusulasını hiç kapatmamaktır. Fani olandan yüz çevirip baki olanda mutluluğu aramaktır.

Samimiyet, mutluluğun anahtarını çaldırmamaktır. Binleri bir olanla değişmek, bir olanda bereketi tatmaktır.

Gücüne güç katmaktır samimiyet. Zayıf ve aciz olandan kaçıp kurtulmak, acizliğin karanlıklarını güneşe çevirmektir. Düşmanın hilelerine karşı, Rahman'ın rahmetini umut etmektir samimiyet. Sahte gülüşlere, yalancı sözcüklere itibar etmemektir. Yalana teslim olanlara haddini bildirmektir samimiyet. Kalbine mühür vuranlara Rahman'ın şefkatiyle muamele etmektir.

Samimiyet, razı olunanlar arasında olmayı şeref bilmektir. Özünden hiçbir şey kaybetmemek; özünü yitirenlere haddini bildirmektir samimiyet...

Samimiyet, öze hicrettir. Samimiyetiyle dünyaya emsal olan Efendiler Efendisi'ne hasretliği bitirmemektir.

BİZİ SÜREYYA'YA YAKLAŞTIRMADILAR

Ne çok kırılındık, ne çok narın.

İnanığımız şeyler uğruna adanmışlığımızı da ekleyince bahar olurdu dört mevsim. Aklımızdan geçenleri söylemeye korktuğumuz vakitler olmadı mı sanırsın? Sanmak ve ummak arasında gidip geldik çoğu zaman. Kocaman bir düşün ortasında eğrelti otları gibi duran bizim geçmişimiz miydi? Oysa yaşanmışlıklar ne çok şey anlatırdı anlayana.

Ne çok yalnızdık, ne çok tenhalarda saklanmış...

Bize yakışmayan yollara talip olmadık hiç. "Bizi bilen bilir." deme cesaretinden geri durmadık. Hep bir şeylerin yarısı içimizde kanar dururdu. Birileri çıkıp sarsın diye beklemedik mi sanırsın? Büyüyen, bedenlerimizle birlikte acılarımızdı. İnanç ve kararlılığımız vardı. Gök gürültüsünden korkar sandılar. Oysa sağanaklar altında geceye şiirler yazardık. Kimse tanımadı bizi. Tartaklandık masalların büyüttüğü çocuklardan. İdeali olmayanların çıktığı yolculuklardan yol bulamadık kendimize.

Ne çok düştük, ne çok kalktık.

Yedi kat yere gömülmesi gereken yalanların üstüne basa basa yazdık yeniden hikayelerimizi ... Davası olanın sevdası olurdu. O sevda ki lüks etiketleri kıdem sananlara yabancı,

bize çok tanıdıktı. Onlar olmayı ve ölmeyi beceremeyenlerin başındaydı. Sana, bana ve ona dair bir şeyler söyleme vaadine tutundular. Ama kimsenin elini tutmadılar. Kimse-yi kucaklamadılar. Samimiyet kaç karat ederd, tevezunun bedeli neydi; bilemediler.

“Ne huzura çıkacağımız günü unuttuk, ne huzurumuzu kaçırınları...”

Bir ateşin ortasında kardeşliği paylaşmanın duygusunu unutmadık. O ateşin karşısında ellerimizi değil en çok yüreğimizi ısıttığımızı nasıl da unuttuk? Gözlerde parlayan alevin aslında zihnimizde çakan şimşekler olduğunu kim inkar edebilir? Tatlı bir sohbeta koyulmuşların bağını kim çözebilir? Her geçmiş kaybedilen anıların yığınağıdır. Her özleyiş hatıraların sığınağı.

Ne çok korktuk, ne çok korkuttuk ölümü ...

Gitmenin erdem, kalmanın zulüm olduğunu öğretenlere bakınca onlara uymamanın doğruluğunu gösterdi hayat. Onlar en güzel masallarda uyuyadursun, biz kendi cenklerimizde kahramanlarıydık. Kimse korkak demeyecekti bize. Ruhsuz alanları koruyan onlar, mekanlara ruh katan bizdik çünkü. Biz ateşe giderken kucığımızda güllerle, onlar engin denizlere ayaklarındaki dikenlerle giderdi. Dünyanın bütün kalelerini fethedecek kadar azimli olan bizdik. Duğamızdan dökülen yeminler yeterdi yenilmemek için. Zamane çocukları değildik. Zamana meydan okuyan, yalanlardan kurulu oyunları bozan bizdik.

“Ne gerçeği unuttuk, ne gerçeği ters yüz edenleri ...”

Kendine gök kubbede yer edinenler, hangimizin güneşine erişebilir ki? Süreyya ışığında nasibini alamayan, kendini yıldız sanan çakıl taşlarına Süreyya ne yapsın? Oysa mazlumların acısına, yalnızların tenhasına, yüreklerin sancısına yol gösteren bir rehber gibi yetişir Süreyya yıldızı.

Ne çok bildik, ne çok bilindik.

Cahil miydik, eksik mi? Bu gölgeler niye? Göge ulaşan koltuklarında ruhumuzun derinliğini görmeyenler vardı. Ki onlar bizim yanımızda değil karşımızda duranlardı. Bizi rahat bırakmadılar. Bizi Süreyya'ya yaklaştırmadılar.

HÂLÂ ALIŞAMADIM SESSİZCE GİDİŞİNE

Hüznünü yalnız bırakmak isterdim. En koyu gecelerde yalnızlığının bölünmesini. Tebessüm ettiğin zamanlarda bahara dönen çehrenin hiç değişmemesini isterdim. Sana en çok yakışan rengin kırmızı olduğunu bilmeni, her sabah günümü aydınlatan selamını işitmeyi sevdiğimi, “Sen nasilsan ben öyleyim.” dediğimi hep duymanı isterdim en çok..

Rüzgârın saçlarını dağıttığı bir eylül sabahında tanıdım seni. Zaman bizi çok yakınlaştırmadı. Mekan, baş başa verip konuşmaya hiç müsait olmadı. Kalabalıklar arasında seni ilk günden fark etmiş olmama rağmen, senin iç dünyandan uzak oluşuma kızgınlığım da bir türlü geçmek bilmedi. Ardından koşup yetişmeye çalıştığım zaman, hep benden alacaklıydı.

Sana anlatacağım çok şeyler vardı oysa. Saçlarının her bir telini rüzgâr savurduğunda umutlarının da uzaklara savrulmasından korktuğumu söyleyecektim. Sağanak bir yağmurda fark ettirmediğin gözyaşlarının, içimin ateşlerine değdiğini, sendeleyeni bir hayalin peşine tutunup kalmandan duyduğum korkuyu usulca söyleyecektim kulağına.

Bir kâğıt üzerine alelacele yazmaya çalıştığın cevapların içinde aradım seni. Uzaklara dalıp gitmelerinde, kaybolma-

nı hiç istemedim. Ellerinin titrediğini gördüğümü bilmeni istemedim. Zoraki gülüşlerine tanık olduğumu bilmeni, rüzgârda dağılan saçlarını usulca tarayıp toplamak istediğimi de bilmeni istemedim.

Her şeyin vakti vardır diyordum. Sessizliğini bozacak cümlelerin en güzelini bulmaya çalışıyordum. Başını bir yere yasladığında, daldığın dünyalara beni de almanı umuyordum. Öfkeni derin bir kuyuya salacağın günün geleceğine inanıyordum. Bakışlarında aniden beliren alaysı tavırlarını anlamak için kendimi fazlaca zorluyordum. Sen inanmasan da etrafına ördüğün kaleyi aşabilmek için gönlümden mancınıklarla gül goncaları atıyordum. Saçlarına papatyalardan örülü taçlar takıyordum. Çok yakıştığını söylemek için de sabırsızlanıyordum.

Bana öğretilmiş her şeyi seninle paylaşacak, öğrendiklerimden karanlıklarda yol bulmana yardım edecek vaktim olmadı ne yazık ki. Yanlışlarımdan kendine dersler çıkarmanı umacak, hayatın gelgitlerinin olduğunu söyleyecek, boşa harcanan vaktin bir daha geri gelmeyeceğini anlatacak vaktim olmadı. Kendinle kaldığında omzuna el atıp “Yanıdayım!” diyecek günüm olmadı.

Zaman önce senin yakana yapıştı. Seni koparıp götürdü benden. Aynı şehirde başka bir yere göç edişine aklım ermedi. Sana alışmışken, senin bize alışamayışın içime hiç sinmedi. Veda edemeden ayrılışına anlam veremedim. Sessizce gidişine alışamadığımı sana söyleyemedim. En ön saflarda seni göremediğimde, hastalandığını zannedip üzüldüğüm zamanları sana diyemedim. Başarılarıyla yarınlarda en iyi yerlerde olacağını sana söyleyeceğim günlere erişemedim.

Ufka dalan gözlerinin sırrını çözmek için nasıl çaba sarfettiğimi anlamadın hiç. Başını ellerinin arasına aldığında “Beni de gittiğin yerlere davet eder misin?” dediğimi duya-

madın. Seni anlamak için tanımaya çalıştım ama gidişinle tanıyamadığımı anladım. Gidişinle seni tanıyamadığıma daha çok hayıflandım. Saçlarını usulca tarayamadığıma bin defa pişmanlıklar yaşadım. Yanağına bir sıcak öpücük kondurmadığım için defalarca kendime kızdım. Gözlerinin ta içine bakarak “Seni seviyorum” diyemedim küçük kız.

Sen gideli bir hafta olmuştu. Alışmamıştım yokluğuna. Saçlarını dağıtan o rüzgârdan seni soramamıştım.

* * *

Sonra. Sen gittikten hemen sonra, sessizliğinin ve dalıp gitmelerinin sebebini öğrendim. Meğer fırtına senin yüreğindeymiş. Meğer biz hayatın zorluklarını tanımaya çalışırken, sen zorlukların içindeymişsin. Daha iki yaşındayken, asit kazanına düşen babanı kaybetmişsin. Dünyadaki varlık ağacının bedeni, kazanın içinde yok olup gitmiş. Bir daha onu hiç görememiş, yanağını bir kez daha hiç öpememişsin.

Dört yaşındayken, sokakta oynadığın oyundan ayrılıp eve gelmişsin. Anneni yerde uyuyor zannedip üç gün yanı başında kalmışsın. Komşularınız gelmeseydi, oracıkta annenin kucağında kalmaya devam edecekmişsin. Annen sobadan zehirlenip hayata veda etmiş. Sen ana kucağından da küçük yaşta mahrum kalmışsın.

Sonra teyzen bakmaya başlamış sana. Yıllardır onun yanında yaşıyormuşsun.

Sen gidince, yalnızlığını anlayamadığıma kızdım en çok. Hayatındaki boşlukları hissettirmeden seni sarıp sarmalamadığıma kızdım; gözlerine bakıp hüznünü anlayamadığıma, seninle bir köşeye çekilip konuşamadığıma.

Sen gidince arkadaşlarına sordum seni. Kimse yalnızlığını bilmiyormuş. Anne ve babanın hayata erken veda ettiğinden hiçbirinin haberi yokmuş.

Ah küçük kız! Ah, çilelerine kimseyi şahit yapmayan! Ah, gözlerinin karasında dünyanın acılarını saklayan! Ah, kabullenemediği gerçeklerle yüzleşmeye hâlâ korkan küçük kız... Elimi uzatsam tutar mısın? Gözlerimin içine bakıp benimle ufka dalar mısın?

Seni unutmadım küçük kız; aradan geçen yıllara rağmen seni hiç unutmadım. Ve rüzgârın dağıttığı saçların hiç aklımdan çıkmadı.

Basit uğraşlarda ve sıkıntılarda çözülenlere, senden ayrı geçen zamanlarımda hep seni anlattım.

“Ayakta durmaya çalışan o küçük kız kadar yürek yok sizde” dedim yaşadıklarını dert sananlara. Varlık içinde yokluk yaşadığını zannedip hâlâ hayatından memnun olmayanlara seni anlattım.

Geleceğin geçmiş günlerden daha aydınlık olsun küçük kız.

HER ŞEY BİR DUAYLA BAŞLADI

Affa kavuşabilmek için yapılan bir yakarıyla başladı bu dünyadaki her şey... Hz. Adem ile Hz. Havva'nın duasıyla başladı. “Ey Rabbimiz. Biz kendimize zulmettik, eğerbizi bağışlamaz ve bize rahmetinle muamele etmezsen muhakkak ziyana uğrayanlardan oluruz.” Rahman'ın rahmetinden sağanak sağanak nasiplenmek istenilen bir zamandı. Rahim olana ihlasla bağlandılar. Rahmetinden ve korkulardan emin olmakla başladı her şey. Adanmıştı hayatlar, adananlar bundan sonra aldanmayacaktı. “Kim Allah'a güvenirse, O ona yeter.” Rahman olandan gönlüne genişlik vermesini isteyen Yakup gibi teslim olma

samimi dua etmek. Beklemek ihlasla ve ümitle... Gözünün yaşını silmeyi unuturcasına beklemek. Hasret kor olup yakasa da beklemek, bir gün sevdiğine kavuşacağına umuduyla. Gözlerini feda etmektir Yakup için samimiyet. İnanmaktan vazgeçmemektir Yaradan'a ... Yusuf'un teslimiyetindeydi samimiyetle dua etmek. Kör bir kuyudan gönüllerin sultanı olmaya erişmektir. "Dünyada da ahirette de ey göklerin ve yerin yaratıcısı, benim yarım sensin" diyebilmektir samimiyet. Hz. İbrahim gibi bir duruşla başladı her şey... Esirgeyen ve bağışlayan Rahman, İbrahim'in samimi duasıyla ateşleri güleyle. Merhametlilerin en merhametlisi olan, onun samimiyetiyle ekinsiz bir vadiyi cennet eyledi. Hz. İbrahim'in Rabbine verdiği bir sözle başladı her şey; oğlunu kurban etmeye hazırlanan bir babaya Rahim olan, onun samimiyetiyle gökten indirdiği kurban kabul eyledi. Hz. Musa'nın yakarışı ile başladı her şey... "Rabbim beni şu zalim millettten kurtar. Bana indireceğin her hayra muhtacım." Musa'nın yakarışındaydı samimiyet. Kızıldeniz ona yol, Firavun için mezar olurken gerçeği görebilmektir samimiyet ... Hz. Muhammed'in inancındaki güçle başladı her şey... Güçsüzlerin dayanağı olan Rabbe samimiyetle bağlanmasıyla başladı her şey. Dilinin Rabbi anmamasından endişe duyan, kalbinin Rabbi unutmamasından korkan Nebi'nin yanında binler oldu. Ona inananlar, her gün yıldızları düşürdüler yüreklerine. Varlık bir hiçti, alemlere rahmet olarak gönderilen Nebi'nin varlığı yanında ... Dünyadan yüz çevirenler, yerlerin ve göklerin nuruna samimiyetle bağlandılar.

Ashab-ı Suffe olmakla başladı her şey. Nebi'nin yanında ihlas kalkanını kuşananlar, zincirlerini kırmış olmanın zaferinde, affa layık olma ümidindeydi. Onlar güzel olana vurgun, onlar Efendiler Efendisi'nin ahlakına talipti.

O'nu sevmekle ve ona inanmakla başladı her şey. Alem-lerin incisi, yanındakilere ve bize ihlası öğretti.

Ve dedi ki:

“Din samimiyettir.”

Önce Allah'a karşı samimiyeti öğretti bize Efendiler Efen-disi. Namaz kılariken, oruç tutarken, zekatverirken, haccımızı yaparken ve Yaratan'ın varlığına şahitlik ederken samimi olmayı ondan öğrendik...

Kalbimizin söyledikleri ile dilimizi kenetledik. Hz. Yakup'u Yusuf'u ile buluşturan Rabb'e, Hz. Eyyup'a sabrı ih-san edene, Hz. İbrahim için ateşi güle çevirene içten bağlanmayı ondan öğrendik. Samimiyet, sevdiğini Allah için sevmekti.

Müslümanlara karşı samimi olmayı öğretti bize Nebiler Nebisi. Onunla kurtulduk zaaflarımızın ateşinden. Onunla öğrendik fakiri hor görmemeyi. Onunla başladı özgürlükler. Onunla bitti ruhların köleliği. Onunla öğrendik ölçülü davranmayı. İlişkilerimize fesat karıştırmamayı ondan öğrendik.

Ondan öğrendik kin tutmamayı, insanlığı... İnsanlığın onurunu ayakta tutmayı. Ondan öğrendik sevmeyi, adaleti... Ondan öğrendik merhameti ve söz vermeyi.

Sahipsiz kalmış bir eli tutmayı, öfkeyi sabırla yenmeyi, kardeşi kardeşe tercih etmemeyi ondan öğrendik.

O, samimi olanların en güzeli. Biz samimi olmaya çabayanların en acizi.

Samimiyet, onun safında ilerleyebilmekti.

İŞTE DÜŞLERİM GERİ GİDİYOR

Ansızın gecenin karanlığı geçiyor üstümden. Yağmurlar boşanıyor inadına. Kuşlar ağlıyor. Denize yürüyorum ansızın. Ellerim kayboluyor bir gece vakti.

İşte adımlarım geri gidiyor. Sebepsiz yok oluşlar harcıyor beni. Hayatın acıtan yanını sevmek gelmiyor içimden. Üşüyen yanımla tek başıma yok oluyorum. Bir adımlarım geliyor seninle, bir de yitmeyecek kelimeler.

İşte korkularım geri gidiyor. Gündüzü tüketen korkularım, esaretin biçimsiz kıyafetlerini giyiniyor sanki. Kını çekilmiş rüzgârın oysa. Ölümün de nefesi kesilmiş. Güller tek başına ölüyor gülüm, hayaller tek başına üşüyor. Bıçaktan daha keskinmiş pazarlıksız yarınlara. Ham acılar daha da acı.

İşte yangınlarım geri gidiyor. Nemlenen gözlerimin dermanı çekilmiş. Vurgun yemiş dallar çatırıyor gündüzün ortasında. Cellatlar sehpaları çoktan dikmiş. Ölümü yatırmışlar pusuya. Vakit çoktan çekilmiş.

İşte ışığım geri gidiyor. Güneşin rengi yok şimdilerde. Gülen bebeklerin kundağını beşiklerden çalanlar yoruldu mu yaşamaktan? Analar yoruldu mu yavrularını uyutmaktan? Ninnilerin umudu kaybolmuş çoktan. Karanfillerin kokusu kan tadında. Yalnız kaldı bütün çiçekler, kimsenin bilmediği kuytularda. Oysa ellerim kaybolmuştu bir gece vakti...

İşte düşlerim geri gidiyor. Aynadaki hayalim batıyor denizlerin buzul rengine. Bulutlardan sağanaklar değil, ifrit

hünerler boşalıyor. Yeryüzü kanıyor bir kere daha. Şiirler yanıyor, yangın yerinde. Kıyametler kopuyor şehrin karanlığına. Bu şehri, yağmur tutacaktı oysa. Sana bir türkü diyecektim az sonra. Az sonra çınlayacaktı kulakların...

İşte nefeslerim geri gidiyor. Bu ayrılık ilk değil gülüm. Nereye gittiği bilinmez insanların. Sabahlar olur uyanamazsın. İçinde çarpışan yağmurlar, hangi şimşekleri çaktırır? Yağmurlar boşanır inadına ve denize yürünür ansızın.

İşte ellerim geri gidiyor bir gece vakti. Ümit, sonsuza kadar benimdir. Güller ölmemiştir hâlâ gülüm. Kim toprağı sürer gövdeme? Ve çocuklar bilirler mi üşümediğimi? Çocuklar bilirler mi barışın sıkılan yumruğunu? Bilirler mi düşlerinin çalınmadığını? Ama ben bilirim anaların hiç yorulmadığını.

İşte şimdi ben geliyorum. Başımda kuşlar, elimde güllerle. Denize yürüyorum aniden. Ellerim saçlarını okşuyor gecenin. Cellatlar, devirin sehpaları. Çiçekler dirilmiştir kuytularda.

Güller ölmemiştir, güller ölmemiştir.

BİRLİĞE ÇAĞRIDIR KÜNDEKARİ

Ahşabın dile gelmiş halidir künde-kari. Sabrın içe işlemiş halidir. Zamana meydan okurcasına geçmişten gelen bir selamı ulaştırır bizlere. Ahşap ustasının hünerli ellerinin yüreğe değen yanıdır. Desenleri dile gelir konuşur. Yıldızlara ulaşmayı hayal ederken, elinizin altında yıldızları okşamaya başlarsınız.

Sanatçı, şefkatiyle dokunur önce ahşaba. Ahşap, sanatçının elinde olduğu için rahat bir nefes alır. Binlerce parça

bir an önce şekil alabilmenin yarışı içindedir. Çivi ya da tutkal değildir desenleri bir arada tutan. Kenarları negatif ve pozitif değerlerde oyulmuş, çokgen ve yıldız biçiminde kesilmiş, rumî ve palmet kabartmalarla bezenmiş parçalar bir olmanın telaşındadır. Birlik, çokluk demektir. Bu parçalar ahşap kirişlerle birbirine geçirilerek kenetlenir. Birliğe çağrıdır künde-kari; kopmamaya, hayata tutunmaya ve sonsuzluğa kadar bir olmaya davetiyedir.

Geometrik motifler; Selçuklu, Beylikler ve Osmanlı dönemlerinde ahşaba hayat vermiştir. Osmanlı Dönemi'nde ahşapta kullanılan geometri, sonsuzluğu ifade eden motiflere dönüşmüştür. Güneşle gündüzün ve yıldızlarla gecenin hükümlerini anlatmıştır desenler. Yıldızlar bazen baklava dilimine, bazen üçgene, sekizgene veya ongene dönüşmüştür. Gece ve gündüzün sürekli dönüşümünün ebedi hayata bizleri hazırladığı vurgulanmıştır desenlerde.

Bazen bu desenler bir çarkifelek şeklindedir. Evrenin hep bir hayata hazırlandığının habercisidir çarkifelek... Bitip tükenmek bilmeyen bir döngüyü anlatır. Biten bir hayatın başka bir hayatı müjdelediğini, başlayan bir hayatın bir gün sonunun geleceğini anlatır. Ve hepimizin aynı son için hazırlanmamız gerektiğini.

Bazen bir hayat ağacı salınır desenlerin arasından. Orta Asya'da hayat ağacı; yer, gök ve gezegenleri temsil eder bazen. Gök ile yeri bağlayan hayat ağacıdır. Emevi, Selçuklu ve Osmanlı devletlerinde uzun ömrü, cenneti, sonsuz istirahati, huzur ve sükûnet mekanını anlatır hayat ağacı. Barışı, bereketi, bilgiyi, hikmeti taşırır birbirine geçmiş ahşaplar. Hayat ağacıyla bezenmiş ahşaplar, canlılığı ve var oluşu anlatır çoğu zaman.

Bazı kompozisyonlarda oyma işçiliği, sedef, bağa, fildişi kakma işçiliğinin dahil edilmesi, hayatın farklı renklerini hissettirmek içindir. Akıp giden zamanı bir yerinden yakalayabilmek içindir bütün çaba.

Abide eserlerin kapıları, minberleri, pencere kanatları ve kürsülerine künde-kari sanatı hayat verir. Anadolu Selçuklu dönemindeki Konya Alaaddin Camii'nin, Beyşehir Eşrefoğlu Camii'nin, Niğde Sungurbey Camii'nin, Ürgüp'teki Taşkın Paşa Camii'nin, Birgi Ulu Camii'nin, Manisa Ulu Camii'nin, Bursa Ulu Camii'nin, Balıkesir Zağanos Paşa Camii'nin minberlerindeki künde-kariler; geçmiş zamanlardan yarınlara seslenir. Dünün ruhunu anlatır. Mazinin ihtişamının yanında, ahşabın mütevaziliğini hatırlatır. Künde-kari, sessiz bir mektup gibi mesajını aktarır yarınlara.

Bursa Yeşil Cami ve türbesinin kapısının üzerine, ebced hesabıyla tarih ve isim bile düşürülmüştür. El mahareti sanata dönüşür künde-kariyle. Hayatı keşfetmeyi, ahşap ile faniliği tekrar hatırlamayı, dünyaya fazla meyletmeden gerçeğin ta kendisine ulaşmayı öğretir. Tek bir merkezden çıkış alan desenler, her geometrik şebekede tek bir noktaya bağlanır. Bu nokta ile sona ulaşılır. Asıl ulaşılması gereken yeri anlatır bu tek nokta.

Bir ahşabın üzerine ilmek ilmek dokunan hislerle bâki olan Allah'a ulaşılır en sonunda.

UNUTTUK BİR OLMAYI

Unuttuk birlikte yürümeyi.

Dünyanın sevgi ile kurulduğunu unuttuğumuzda başladı her şey. Kalbimizde hiç kimseye yer açmamaya başladık. Elimize gizlice tutuşturulan notlara, kulağımıza fısıldanan sözlere kandık usulca. Yitirilmiş duygularla memleketin sokaklarında güven içindeki çocukları ağlattık önce. Sonra eli kalbinin üzerinde acısını dindirmeye çalışan anneleri ağlattık. Bir çocuk yüzünde gördüğümüz acıya merhem

olmayı unuttuk en vahşi yanımızla. Aynalara bakarken karanlık yanımızdan korkmadık. Bizim de bir gün öleceğimizi hatırlamadık.

Unuttuk söz vermişliğimizi. Hakk'a boyun eğmeyi. Adaletten ayrılmamayı. Yolda yürümeyi unuttuk. Unuttuk merhamet katarlarının önü sıra gitmenin en şerefli yolculuk olduğunu. Çiçekleri ezmemeyi. Başkalarının ayağı takılıp düşmesin diye yol ortasında duran taşları kaldırmayı unuttuk.

Aynı sokak aralarında birlikte büyüyen çocuklardık biz. Kurduğumuz oyunlarla pekişen samimiyetimiz vardı. Kirlenmemiş hayallerimiz vardı. Aynı yağmurun altında ıslanırken, bir ekmeği bölüşürken tanıdık akranlarımızı. Yaşadığımız dünyanın hepimize yetecek kadar büyük olduğunu öğrenmiştik önce. Biz küçüktük ama uğruna yaşamayı bildiğimiz topraklar büyüktü. Hepimiz birdik ve birlik olmaya söz vermiştik. El ele tutuştuğumuzda kimse aramıza girmesin diye sıkıca kenetlenmiştik birbirimize. Yan yana duruyor, omuz omuza veriyorduk. Ayaklarımız toprağa sağlam basıyordu. Çünkü biz birbirimize inanıyorduk.

Aradığımız birlikti. Sonsuz kere birlik. Birlikte yürüdüğümüzde yoldaki engelleri umursamazdı hiç kimse. Arkamızda bıraktığımız güzel izler olsun diye hep en iyisine taliptik. Çocuktuk. Hayallerimiz dünya kadar, dünya bizim görebildiğimiz kadardı. Zaferi biz yazıyorduk. Göğsümüz kabarıyordu sevinçten. Bizim küçücük yüreklerimiz, kocaman sevgilerimiz vardı. Sarsılmadan önce yarınlarımız, bozguna uğramadan yarına dair planlarımız vardı, aramıza kara bulutlar girmeden önce her şey gökkuşağı kadar eşsizdi. Ülkemizde baharların yayılmasını gururla seyreder, dünya bize imrensin diye dualar ederdik her seher vakti. Ülkenin bütün karanlık sokaklarında bizim yaktığımız kandiller ışıldayacaktı.

Aradığımız beraberlikti. Sonsuz kere beraberlik. Annelerin gözünden bir damla yaş akmasın diye. Güller bin kere gülsün, karanfiller hoyrat eller tarafından ezilmesin diye söz vermiştik. İzbelerde yazılmadı bizim hikayemiz. Altına kardeşlik diye imza attık samimiyetimizin.

Kahramanların gülüşünde bir payımız olacaktı. Çocukların uykuları korkuyla bölünmeyecekti. Genç kızlar bir kabusa uyanmayacak, genç erkekler yaşamlarının baharında ölüm uykusuna yatmayacaktı. Annelerin avuçlarına hüznün dolmayacak, babaların kaderi yalnızlık olmayacaktı. Ümitler talana uğramayacak, düşlerimize prangalar vurulmayacaktı.

Geri kalmış düşünceleri en taze fikirler gibi bugüne taşımadan önce, yakalandığımız hain pusular yoktu. Gözlerin içine bakarken tanırdık acıyı ve sevinci. Yüzümüzün mimikleri ele verirdi bizi. Yalana teslim olmaz, doğrudan ayrılmazdık. Bizim yüreğimizde yeni sevgiler açardı, kimseyi kalbinden vurmazdık. Kimseden nefret etmez, hasetlik nedir bilmezdik. Yaşarken yaşatırdık etrafımızdakileri. Yaşarken, güldürürdük sevenlerimizi.

Biz önce sevmeyi kaybettik, sonra da sevdiklerimizi.

Şimdi tam zamanı birlik ve beraberliğin. Unuttuğumuz tüm duyguların hatırına, yenildiğimiz zamanların hesabını sormak adına tam zamanı kendine gelmenin. Bizi hain planlarına şahit tutanlara inat, bizi kötü emellerinde kullananlara inat, dirilmek zamanı bu zaman. Beynimizin kıvrımlarını alt üst eden düşünceleri boşa çıkarmak için, cılız fikirleri kaldırıp atmak için, korkak tavırları maskesiz yaşamak için ümit etmek zamanı bu zaman.

Yeryüzünde fitne çıkaranları boş emellerinde boğmak için, içimizdeki karanlığı tüketmek için ve basit çıkarları uğruna huzuru bozanlara haddini bildirmek için kardeşlerini sevmek zamanı bu zaman.

Yeniden yürümei ve sevmeyi öğrendiğimizde önce içimizi dağlayanları düştükleri yerden kaldırma cesareti ver bize Rabbimiz Unutulmuş güzel duygularımızı hatırlamayı nasip eyle. Yaşamaya ve etrafımızdakileri yaşatmaya verdiğimiz sözü bize hiç unutturma Rabbimiz! Köklerimizden aldığımız cesareti, önce gövdemize sonra dallarımıza hakim kıl! Dallarımızın altında nice ümitler dinlensin ve bizimle birlikte çiçek açsın.

Rabbimiz, kaybettiğimiz değerlerden daha iyisini kuşanmayı bize nasip eyle! Bencilliğimizin üzerini ört ki, başkalarının yaralarını saracak dermanı kendimizde bulalım. Bize rahmetinin kapılarını arala ki, hatalarımız karşısında affına mazhar olalım. Birliğimizi daim eyle!

VİCDANIN PUSULASIYLA

Zafere koşanlardık biz. Siperlerden çıkıp mevzilere atılan, , demir ökçeleri zorlayandık biz. Bir milletin kaderini değiştirmeye dünden azimli, tarihin karanlık sayfalarını aydınlatmaya bugünden meyilliydik.

Eli kalem tutanlarla, eli kılıç tutanlarla talihimize şanlı sayfalar eklemek için siperden en öne atılanlardık. Aşkla inandığımız özgürlüğümüzü çalamayacaklardı, kalbimizi kanatamayacaklardı. İşgal edilmesin diye yüreklerimiz, korkaklığın tenhalarına gizlenmeyen yiğitlerdik biz.

Hedefe ulaşırken, ihanetleri dirilişin girdabında parçalar gibiydik. Değişmek için avuçlarımızla korların üstüne su taşırdık. Değişmeye önce kendimizden başlayan, sonra da kendini dünyayı değiştirmeye adayan kahramanlardık. Aşık olmadan, vatana sevdalanmadan zihinleri kuşatan zincirlerin kırılmayacağını bilirdik.

Yeryüzünün ücra noktalarına yardımseverliği taşıyan bizlerdik. Zulümlerin peçesini yırtmaya çalışan, yanlışların üstüne kalın çizgiler çekenler bizdik. Çocuklar en güzel düşlerle uyansın diye, sinsî planları bertaraf eden bizdik. Pusuya düşürülmüş yürekleri, istila edilen beyinleri, sırtından vurulmuş kelimeleri hainliğin içinden çekip çıkaran bizdik.

Mazinin erdemine tutunan, ecdadın dualarına sarılan, rüzgârı arkasına alan, rotasını ufka ayarlayan vatan evlatlarıydık. Özgürlük için, ölümden korkmayan... Hayat için, hak için ve büyük ülküler için inandığımızı savunan neferlerdik biz.

İnadık imanın gücüne. İnadık vatan uğruna savaşmanın korkuları korkuttuğuna. İnadık, kahramanlığın zafere ulaştırılan bir yol olduğuna.

Bizler halk düşmanlarının, hak ihlalcilerinin ve çocukların hayallerini çiğneyenlerin her zaman karşısında olmaya söz verdik.

Bizler mazlumların sıkıntılarını gidermeye, masumların ümidini yeşertmeye ve medeniyet tacını yarınların başına kondurmaya azmettik.

Malazgirt' ten, Miryokefalon'dan, Çaldıran'dan, Çanak-kale'den beri yoldaşımızdır bizim zafer. Zafer, halkın dirilişine, Hakk'ın yükselişine milletçe şahit olmaktır. Zafer, özgürlüğümüzün fermanı olan bir lideri yalnız bırakmamaktır.

Vatana adananların, vatan için çalışanların, vatana hizmet etmeye gönüllü olanların safında yer almak için vicdanın pusulan olsun.

Gözlerimiz ufuk çizgisinde, köklerimize sarıldık sımsıkı.

Zafere talip, mazluma çare olmak için.

“Ey gözümüzün umudu yarınlarımız; sizin içindir
feryadımız, duamız sizin içindir!”

DİRİLİŞ ŞAFAĞINA ADANMIŞ YAZILAR

GÖLGEMİZİ YERE DÜŞÜRMEYEN BÜYÜTTÜK HAYALLERİMİZİ

Biz en çetin yollarda bulduk birbirimizi. Başımızda deli rüzgârlar eserken, hayatımızı anlamlı kılmak için güneşin uyanmasını beklerken tanıdık sevdiklerimizi...

Dünyanın dört bir yanında masum çocuklar ölürken, dirilttik ümidimizi... İçimizden geçen kelimeleri herkes bilsin diye birlik olduk. Ruhumuzu hapsetmesinler diye birlikte hayat bulduk.

En kötü zamanlarda sarıldık birbirimize. Karşı olduklarımız sıraya girdiğinde, birlikte saf olduk. Tepkisiz kalmadık zulüm ve ihanetlere. Kurşuna dizilirken en masum düşüncelerimiz susmadık. İnsafı büyütürken birlikte koştuk zaferlere.

Biz en yalnız zamanlarda tanıdık birbirimizi. Yanlış hükmü giymişlerin yanı başından ayrılarak hesapsız tutunduk birbirimize. Siyah ve beyaz arasından binlerce rengi seçerken, gölgemizi yere düşürmeden büyüttük hayallerimizi.

Çamurlu ayakkabılarımızla top koştururken sevdik birbirimizi. Meyveye durmuş ağaçların altında yarınlara uyanırken ve içimizin tenhalığına zalimleri yaklaştırmayalım diye bir olduk. Karanlıklara bir kandil yakalım diye birlikte kuvvet bulduk.

Biz hayallerimizi paylaşırken kucakladık birbirimizi. Gerçek bizdik, gelecek biz. Paylaşırken büyüyen bizdik, çoğalan biz. Eksiklerimize rağmen insanlığı eskitmedik. Duruşumuzla sevilmesek de insanları sevmekten asla vazgeçmedik. Bir olduk, birlikte huzur bulduk.

Kardeşlerimizi ihanete ve zulme kurban etmedik. Kardeşlerimizle koyulduk uzun yollara. Biz davayı yüceltendik. Kardeşlik uğruna her türlü kını yüreklerden silenler bizdik. Kardeş candı, incinsen de incitmemek için harcadığın çabaydı. Kardeş; gizli gizli ağlamalarını sakladığın, gülen gözlerinle gözlerinin içine baktığındı. Kardeşliğimiz bozulmasın diye birlik olduk. Kardeşlik için verdiğimiz söze tutunduk.

Biz birdik. Dirlik bizdik; birliğimizle dirildik. Vicdanlarını unutanlara hatırlattık kendimizi. Birlik içindeyken bir şey olmazdı dirliğimize. Birlikteyken açardı en güzel çiçekler gönül bahçemizde. Eskimezdi zaman, daralmazdı mekan biz birlikteyken. Aynı kahramanlıkların ve aynı zaferlerin üstesinden birlikte gelen bizdik. Bizim olmayan savaşlarda galip gelen birliğimizdi. Dirliğimizdi bizi dirilten.

Yürümedik, koştuk merhametlilerin peşinden. Merhametti en büyük kıymetimiz. Asya'da, Afrika'da, Avrupa'da unutulmaları kucaklamak için biraz merhamet istedik. Mazlumların coğrafyasında ezilmiş duyguların kılavuzu olduk.

Bir çocuk açlıktan ölmek için direnirken, boğazına lokma olduk birlikte. Bir anne evladını toprağa verirken gözünde yaş, yanında yoldaş olduk.

Savaşlardı kanatan yüreğimizi. Güneşi perdeleyen ölüm-
lerdi. Bizi yücelten ise merhametti.

Erdemli olmayı öğrendik birbirimizden ve birliğimiz-
den. Bölüştükçe mutluluğun arttığını, duygularımızı hiza-
ya getirmeye çalışırken uysal ve uyumlu olmayı öğrendik.
Haddini aşanlara karşı sabır kılıcını kuşandık. Çocuklarımızı
za bıraktığımız en güzel mirastı erdemli yaşamak.

Duygularımıza yalan karışmamıştı. Riya yanımıza ulaş-
mamıştı. Arkasında durduğumuz fikirlerdi bizi ayakta tu-
tan. Hayatın yükünü omuzlarımızda taşıırken, dostları yarı
yolda bırakmamayı öğrendik. Ahlakımızı kaybedersek her
şeyin biteceğini öğrendik. Düşmanın hilelerine karşı zırh
diye kuşandığımız samimiyetti. Samimiyetimizi kaybeder-
sek, birliğimizin de dağılıp gideceğine inandık.

Yıldızları seyrederken, yağmurların altında ıslanırken ve
aynı güne uyanırken taraf tutmadık. Başkalarının oyunla-
rına taraf olmadık. Hedefe ulaşmak için başkalarının ku-
yusunu kazmadık. Hoş görmeyi, hoş gitmeyi, hoş geldin
demeyi öğrendiğimizden beri kimseye kırgın olmadık.
Farklılıkların farkına vardık. Ötekileştirmedik, ayrımcılık
yapmadık. Herkese adil ve eşit yaklaştık. Binleri kucakla-
dık, birlikten kuvvet bulduk. Birlikte umut olduk.

Büyük bir aileydik. Sözün sükuta dönüştüğü zaman-
ları geride bırakmanın sevincini yaşadık, hayalini kaybet-
meyenlerle. Gözümüzü karartıp, aldığımız kararlara sadık
kalarak, memleketin her karış toprağına adımızı yazacak
cesarettedydik.

Hâlâ aynı safta dik duruyoruz. Cesur ve kararlıyız.
Vatanımız için hürriyete sevdalı, hainlere karşı pusuda
bekliyoruz.

Ey gözümüzün umudu yarınlarımız; sizin içindir ferya-
dımız, duamız sizin içindir!

Gelin ki, güneş doğsun başakların üstüne. Zulme boyun eğmeyene selam dursun nicesi.

MEMLEKETİMİN GÖZLERİNDEN BAKIYORUM YARINA

Durma, yak bütün ışıkları.

Yak ki karanlıklar çözülsün. Güneşe selam duranlara anlat önce samimiyeti. Kalbimizin dünyadan büyük olduğunu anlat yalnızlara, cesareti kırılanlara, gözü yaşlı olanlara.

Durma, sıkıca tut ellerini insanlığın.

Tut ki, zayıflar güç alsın senden. Sığınağı sen ol garip ve muhtaçların. Merhamet yüklü yüreğinle sar yaraları. Sar ki, kanamasın bir daha en güzel düşler. Gözyaşıyla ıslanmasın en güzel gülüşler. Senin olduğun yerdedir özgürlük, kalbinin insanlık için attığı yerde...

Durma, seni bekler muhtaçlar.

Birliğe davettir bakışların; dirliğe davettir haykırışların. Seni bekler içleri titreyen çocuklar, seni bekler umudunu aşkına katık yapanlar.

Adalet için, kardeşlik içinve dostluk için bütün yüreklerin bir olup attığı yerdir Türkiye. Birlikte yaşamanın güce güç kattığına inanılan yerdir; samimiyetin elden bırakılmadığı coğrafyanın adıdır Türkiye. Yarınlarını bulmak isteyenlerin sığınağıdır. Bir bayrağın altında hayata tutunanlar, yağmalanan mekanlarını seninle gülistana çevirir. Günlerin içinde gül açar ansızın. O gül ki, umudunu kaybeden gözlere fer olur.

Dünyanın gözü üstümüzde olsa da, göz göze geliriz sevdiklerimizle. Gözümüzün gördüğü ile gönlümüzün seç-

tikleridir elini tuttuklarımız. Bir yanı ağlarken diğer yanı ile gülümsemeye çalışan yüzlerde ararız kaybettiklerimizi. Çilelerin içinde büyüyen çocuklar için ezber bozarız. Hazırız savaştan barışa, sefaletten berekete, darlıktan rahmete yol açmaya. Hüznün coğrafyalarındaki siyah bulutları gönül nefesimizle dağıtmaya dününden razıyız.

Bütün zaferleri avuçlarının arasına al. Korkmayı değil, ayakta durmayı öğret tüm mazlumlara. Mahzun bakışlarıyla gözleri uzaklara dalanlara yeniden güneşin doğacağını anlat. Küllerinden dirilen anka kuşunu anlat en başından.

Bugün bir arada olmanın, nefreti bir kenara atmanın, omuz omuz vermenin günüdür. Mağdura nefes, mazluma ses olma günüdür. Bugün, zafer müjdesiyle meydanlara koşma günüdür.

Durma!

Yürünecek yolun, anlatılacak hikayelerin varken ve dünyanın gözü senin üstüneyken, göz göze geldiğin sevenlerinin hatırına sakın durma!

İYİLİK İÇİN YARIŞMAYA VAR MISIN?

Varlıkla yokluk arasındaki farkı görmeye, yokken varlığın kıymetini bilmeye var mısın? Kapıları aralamaya, elini uzatanların elini tutmaya, verirken hoşnut olmaya var mısın? Bencilliği bir kenara bırakanlardan olup, sadece başkalarının mutluluğunu tercih etmeye var mısın?

Yediğin lokmayı boğazına dizecek kadar acı yaşadın mı? Vermek zor, almak kolaymış bu hayatta ... Almadan vermeye var mısın? Küskün bir yüreğe teselli olmaya, başkalarının verdiği yaşam kavgasına dâhil olmaya ve hayatı kimseye zindan yapmamaya var mısın?

İnsanoğlu en çok kendine düşmanlık edermiş. Hırslar en kötü düşman, nefis zalimin ta kendisiymiş... Oysa bu dünyada vicdanlarını unutanlardır en çok içi acıyanlar. Feryat duyduğunda kulağını tıkayanlar, bir mazlum karşısında başını çevirenlerdir hayatın tadını kaçıranlar. Dünyanın kendi eksenleri etrafında döndüğünü zannedip yalana, riyaya teslim olanlardır onlar. Üç kuruşluk hevesleri için dostunu düşmana satanlardır onlar.

İyilik nedir bilir misin? Al “her şeyim senindir” diyebilmektir. Yetimi gözetmektir, suizandan kaçınmaktır iyilik... Güzel söz söylemek, samimiyeti elden bırakmamaktır iyilik. Kapıdaki komşuyla, akrabanla iyi geçinmek, anneni ve babanı üzmemektir iyilik. Ahde vefalı olmak, derde devalar sunmaktır. Dostunu bilmek, kardeşini başkalarına ezdirmemektir.

İhsanda bulunmanın verdiği hazzı yaşamaya var mısınız? Birini binlere katmaya, binleri mutlu etmek için bir ufacık fedakârlık yapmaya var mısınız?

Bir başkadır iyiliğin hazzı. Güneşi başkalarıyla görmek başkadır. Yıldızlara dokunmak bir başkadır, mutluluğu paylaştığın biriyle. İyilikle yol almak, iyilikle yola çıkmak bir başkadır. Bütün bilgileri, bütün makamları, bütün servetleri toplasanız fethedilmiş bir yürek etmez. O yürekte özgürlük, güven ve mutluluk vardır. O yürekler kanatılmazsa, zafer sizin ayrılmaz parçanızdır.

Hiçlikten geldiğini unutma sakın. Var sandıkların gelip geçer bir gün, sakın aldanma dünyaya...

Mutluluğu uzaklarda arama. Hayatın basamaklarını kıyam ile çık. Huzura secde ile var. Bir ah işitsen de bin defa af diye yalvar. Sev seni seveni; sevindir sevdiklerini... İrmaklar taşı susamışlara. Tebessümü yay, gülmeyi unutanlara. Aydınlat kararan günlerini. Öğret sabrın tesellisini aldananlara...

Hediyeni uzaklarda arama. İçten gelen bir niyaz ile dirilt ümitlerini. Huzura ahlak ve edep ile var. Unutma bereket iyilikle başlar.

İyilik için yarışmaya var mısınız? Varını değiştirmeye, yokluğu satın almaya hazır mısınız? Bir yüzü güldürmeye, avuçlarından merhameti yağdırmaya var mısınız? Yüreğinin tenhalığından kurtulup, güneşe yürümeye hazır mısınız?

Bugüne talip olma ey gafil gönül. Ezelden ebede bir yolculuk var. Güneş dürülüp, gök yarılrken seni de beni de bilen biri var.

Ödülünü uzaklarda arama. Hırsların önünde en büyük engel. Gayretini bu dünyaya harcama. Her ne yaparsan amelin kârdır. Sakın unutma bugünün yarını da vardır.

TANKLARIN EZEMEDİĞİ YÜREKLERİN ANISINA

Karanlığın orta yerinde korkuyu korkutanlar vardı. Cesareti kendisine zırh edinmiş olanlar ve meydanlara çıkanlar vardı. Ki onlar, özgürlüklerini hainlere çiğnetmeyecek kadar yürekli olanlardı. Hayallerine kimse dokunmasın, yarınlarının ufku karartılmasın diye meydanlara inenlerdi onlar... Onlar ölümü öldüren, zulmü zalimlerin başına devirenlerdi.

Kimse gecenin içinden güneşin çalınacağına inanmamıştı. Hainlerin yanı başımızda dolaştığına, kardeşin kardeşle kırılacağına, merhametin yerini nefrete bırakacağına kimse inanmamıştı önce.

Şehrin göbeğinde kurulan hain bir pusunun ortasında kalanlar, kiblesini şaşırılmış olanların tuzağındaydı. Vicdanlarını bir masala kurban edenler, zihinlerindeki labirentler-

den kurtulup gerçeği bulamadılar. Onların gerçeği, suni bir dünya kurmak için aldıkları emirdi. Yüreklerini satanların vatani satmaktan geri durmadıkları bir geceydi 15 Temmuz gecesi. Tankların şehrin sokaklarında hoyrat dolaşmalarına şahitti şehrin bütün gül yüzlü çocukları; anneler şahitti, babalar şahitti hainlerin kurdukları pusuya.

Halkına başkaldıran, peygamber ocağının bekçileri olmazdı. Vatani korumaya söz verenler, halkını kendi topraklarında ölümün kucağına atamazdı. Biz sizi ölmeye gönderdik, özgürlüğümüz için. Biz sizi şanlı bir davaya sahip çıkın diye gönderdik. Ağladık.

Kalbimizin kanayacağını bilemedik. Ölmeye kimse bu kadar hazır değildi; öldük, öldürüldük. Ölürken dirildik. Katiller, önce kardeşliğimizi öldürdüler. Hainler, önce yüreklerini satılığa çıkardılar, halkı da kendileri gibi yüreksiz sandılar.

15 Temmuz ihanet gecesi, sınırların ötesinden gelen emre boyun eğenlerin hainliklerini ilan ettiği bir geceydi. Cesaretini kuşananların ise alını ak, başı dikti o gece. Tankların sürüklediği ülkemin, insanların zafere yürüyüşlerinin kutlandığı bir geceydi o gece. Halkın kurşunları yoktu ama aşkı ve imanı vardı. Ellerinden tuttıkları çocukları ve eşleriyle zaferi kazanmaya yetecek azimleri vardı. Halkın cesaretiydi bu ülkeyi zilletten izzete taşıyan. Cesaret, Türkiye'ye sevdalı olanların kuşandığı en çelik zırhtı. Ölümüne koşarken kimse gözünü kırpmadı, tankları ve silahları umursamadı.

İnananlar, ölümü öldürmeye koştular. İnananlar, ateşin onları yakmayacağını bildiklerinden her biri bir İbrahim oldular. Karanlık pusuların başında nöbet tutmaya meyleden bir milleti yıldıramadı hainler.

O gece milleti koruması gereken tanklar, bu milletin üzerine yürüdü. O gece akıllar tutuldu, o gece insaf ve

merhamet susturuldu. O gece kalbimizden ve sırtımızdan vurulduk önce... İçin için kanayan yarasına aldırmadı ölümün peşinden koşanlar. Yarınları huzur içinde olsun diye, çocukları ağlamasın diye, bu vatan satılmasın diye meydan okudular ölüme.

Aşk vatan olanlar, hiç yenilmedi. Aşk bayrak olanlar, hiç üzülmeydi. Dedelerinden kalan emaneti kimse bilinmezliğe teslim etmedi.

O gece bir mahşerdi. O gece bütün inananlar ayaktaydı. Ezan sesleri yükseldi minarelerden, sala sesleri yükseldi Türkiye'den. Millet, vatan nöbetinde. Millet elinde bayrak, dilinde tekbir ile ölme niyetinde.

Bu millet vatan bölünmesin diye, ülke zifiri bir karanlığa teslim olmasın diye şehadeti nur gibi kondurur ülkesinin başına. Tankların altında hayalleri ezilse de ümitlerini devirip dökse de bu tanklar gazi olmanın şerefini taşır herkes göğsünde. Yarınları anlatacak kahramanlık hikayeleri birikir 15 Temmuz gecesinde.

15 Temmuz, haksızlık karşısında susmayacağımızın ve zulme boyun eğmeyeceğimizin ispatıdır. Girift bulmacaları çözdüğümüz bir gecedir 15 Temmuz. Eşkali belli olmayan katilleri, deşifre ettiğimiz bir gece, dostu düşmanı tanıdığımız bir gece. Yüreğini ortaya koyanların aynı safta bulunduğu bir gecedir 15 Temmuz gecesini.

Bizim meselemizin siyaset olmadığını herkesin anladığı bir gece. Vatanın, ülke bütünlüğünün, birlikte olmanın, özgürce yaşamanın yeniden anlam kazandığı bir gecedir 15 Temmuz.

Bu topraklar bizim.

Ve emin olun bu millet, bu necip millet, ruhunu satmamış olan bu millet vatani böldürmeyecek.

Düğüne gider gibi gideceğiz ölüme.

Yarınlarımız babalarının, kardeşlerinin, annelerinin kahramanlık destanlarıyla büyüyecekler.

Ve hiçbir çocuğun hayalleri tankların altında ezilmeyecek. Bu böyle biline.

